XXVIII. évfolyam. 11. szám.

Ára: 1,80 Ft

1972. március 16.

Ludas Matyi

Erdei Sándor rajza

— Itt van, édes fiam, vegyél, amit akarsz, de valamit takaríts is meg...

KEDVES LUDAS!

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy Fazekas Józsefné, mindnyájunk szeretett Arikája, aki lapunk levelező munkatársaként két évtizedig dolgozott szerkesztőségünkben és fáradhatatlanul gondozta a hozzánk beérkezett leveleket, szívroham következtében, tragikus hirtelenséggel elhunyt. Kedves, okos egyéniségének emlékét szeretettel megőrizzük.

A szerkesztőség

SZŰRŐ

A napot mindig egy erős duplával kezdem, amit „Gomba" típusú kávéfőzőmmel magam készítek. Néhány héttel ezelőtt azonban tönkrement az utolsó tartalék „felső szűrőnek" nevezett kis alkatrész. Szinte valamennyi szaküzletet végigjártam már, de csak sajnálkozó mosolyt kapok: állítólag „Gomba" alkatrész már hónapok óta nem kapható. Most hosszan tréfálkozhatnék, hogy milyen megoldást javaslok e bonyolultnak nem nevezhető tartozék elkészítésére, de ehhez már nincs kedvem. Biztos, hogy a gyártó cégnek jobb üzlet, ha a filléres alkatrész helyett mindenki mindig új főzőt vesz, de a vásárlóknak aligha. Kérem, érdeklődjék meg az illetékesektől: van-e remény, hogy a közeljövőben újra lehet „Gomba"-alkatrészt kapni?

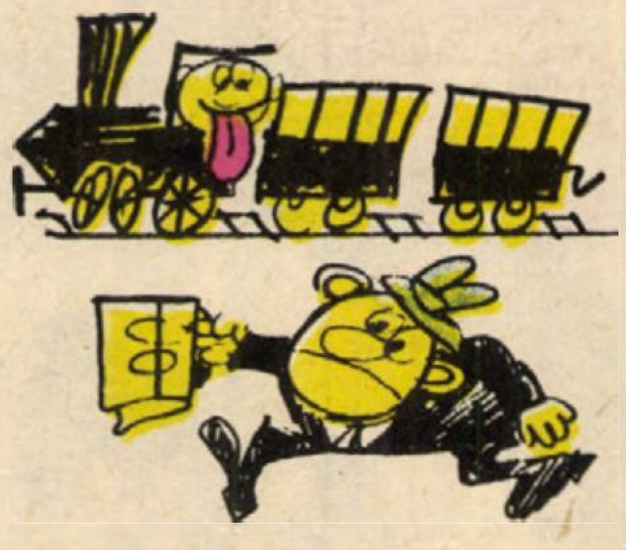
Dr. Szebeni Szabolcs
Bp. XII., Budakeszi út 46/a

KUKORICA

Községünkben van egy terményüzlet, amelyben narancs is, alma is kapható. Éppen csak kukoricát lehet nagyon ritkán kapni benne. Falun élünk, állatokat tartunk, nagy szükségünk volna tehát a szemes takarmányra!

Nyilas Márton,
Tököl

HAJNALI VONATOZÁS

Nyíregyházáról Újfehértóra járunk tanítani. Ugyancsak sokan járnak az ottani boltokba, hivatalokba dolgozni. Lehetünk mintegy négyszázan. A vonat hajnalban 5 óra 55 perckor indul, negyed hétre az iskolában, illetve a munkahelyen vagyunk. És ülünk, törődünk 8 óráig, a munka megkezdéséig.

Nyíregyházán a konzervgyárban 6 órakor ér véget az éjszakai műszak. Sok százan járnak ide dolgozni Újfehértóról, Császárszállásról és a többi községből, a debreceni vonalon. De a hajnali 5 óra 55-ös vonatot már nem érik el. Várniuk kell 8 óra 38-ig, amíg a következő vonat indul. Ezen a vonalon Debrecenig szinte kizárólag a munkahelyekre ingázó dolgozók járnak. Azelőtt fél hétkor indult a vonat, nem tudjuk, miért tették az indulást korábbra. Ez senkinek sem felel meg. Többször kérvényeztük a MÁV-nál, de nem történik semmi intézkedés.

Van ugyan egy gyorsvonat háromnegyed 7-kor. Ez nekünk éppen megfelelne, de sajnos nem áll meg Újfehértón. Ha legalább az megállna!

Az Újfehértóra járó nevelők

SÁROS CIPŐBEN...

Ha valaki autóval letér a 10-es főközlekedési útvonalról, a Shell töltőállomásnál a körülbelül 150—200 méterre levő III. kerületi Gyógyszergyár utca, vagy a Sereg utca irányába, jobb ha kiszáll a volán mellől. Az út ugyanis rettenetes és könnyen tengelytörést okozhat.

Csapadék nélküli ősz után, a tél sem kényeztetett el bennünket hóval, esővel, a környéken mégis hatalmas a sártenger. Ottjártamkor épp egy szemétszállító teherautót próbáltak daruk segítségével kivontatni, mert menthetetlenül, valósággal beleragadt a sárba. Rágondolni is rossz, hogy mi történik akkor, ha egy mentőautónak kell végighajtani az úton.

A III. kerületi Tanács figyelmébe ajánljuk. Néhány fuvar salakkal vagy apró kőzúzalékkal talán javíthatnánk rajta valamit. A munkában részt venne a környék lakossága is.

Sáros cipőben ők sem szeretnek járni!

(f. i.)

APRÓ TÉMÁK ÉS TÖRTÉNETEK

Újabb monológ a táskáról

— Mit akarsz már megint az óvodástáskáddal, Gáborkám, miért mutogatod nekem? Hogy írjak róla az újságban? Hiszen már írtam egyszer róla, megírtam, hogy kilenc boltot kellett végigjárnom, míg végre az egyikben kaptam táskát neked, ott sem volt választék, csak ezt az uniformizált drapp színűt kaptam, amire egy kis figurát vagy apró virágot is sajnáltak ráfesteni a készítői. Neked így is tetszett a táska, most hát mi bajod vele? Hogy szagoljak bele?... Hűha, ez bizony nagyon kellemetlen illat! Mitől származhat vajon? Bizonyára a ragasztóanyag lehet ilyen átható illatú, amivel dolgoztak. Baj, baj, de hát legfeljebb nem szagolgatod... Hogyan, hogy a tízóraidat is ebben hordod és az is átveszi ezt a kellemetlen szagot? Látod, erre nem is gondoltam. Nagyobb baj, hogy a táska készítői sem gondoltak rá!

Kicsik és nagyik

Hetvenéves nagymama panaszolja:

— Két unokám a Szinyei-Merse utcai általánosba jár, s mivel gyermekeim dolgoznak, a kicsiket beiratták a napközibe. A napokban azzal az üzenettel jött haza a kisebbik unokám, szerezzünk be orvosi igazolást arról, hogy én nem tudok iskola után felügyelni rá, valamint én is írjak egy nyilatkozatot, hogy a felügyeletet nem vállalom. Ki kötelezhet bennünket, munkában megfáradt, idős nagymamákat arra, hogy unokáinkra vigyázzunk? Hiszen, ha erőnk, egészségünk engedi, úgy is megtesszük, kényszer nélkül, örömmel. És milyen jogon kötelezhet engem bárki arra, hogy ez ügyben orvosi igazolásért futkossak, nyilatkozatot írogassak? Nem értem, sehogysem értem...

Vasárnap soha

Viharedzett, gyakorló vásárló vagyok magam is, a mások által mesélt bolti sztorik többnyire hidegen hagynak, de amit zuglói ismerősömtől hallottam a minap, azt mégis érdemesnek tartom továbbadni.

— Vasárnap délután, fél kettő tájban, sétáltam a Thököly út végén — meséli ismerősöm —, s láttam, hogy a virágüzlet ajtaja mellett zsákszámra áll a csomagolt virágföld. A bolt nyitva volt, az eladó egymagában unatkozott a boltban, bementem hát és kértem egy zsák virágföldet. Ám a hölgy, ott a boltban, nem teljesítette kívánságomat, hanem kategorikusan kijelentette: „Vasárnap nincs virágföld-eladás!" Hogy miért, arra nem adott bővebb felvilágosítást. Pedig nagyon érdekelne, hogy miért kellett üres kézzel eljönnöm a boltból, ahol pedig ott volt az áru a szemem előtt. Talán valami ősi babona fűződik ehhez, s táltossá lesz az, aki vasárnap vesz pénzért virágföldet?!

Hatáskör

Egy másik ismerősöm pedig az alábbi kis történet elmesélésével örvendeztetett meg a napokban:

— A Fő utca elején levő autóbuszmegállónál vártam a nagyon ritkán közlekedő 86-osra. Várakozás közben botommal a járdán eldobált cigarettavégek közül néhányat lepiszkáltam az úttestre. Egyszercsak megállt mellettem egy utcaseprő és rámszólt: „Maga csak ne piszkálja le a csikkeket az úttestre, hagyja csak ott a járdán. Onnan ugyanis nem nekem kell eltakarítanom, hanem a házmesternek."

(r. b.)

KONTÁL

Van szerencsém közölni mindenkivel, aki nem kíséri élénk figyelemmel a televízió reklámműsorát, hogy a már régóta humorista-csemegének számító márka- és cégnevek mellé felsorakozott az eddig talán legbalkezesebb márkanév: a *Kontál.*

E név alatt villanykapcsolókat és egyéb berendezéseket, technikai szerkentyűket reklámoznak. És itt a bökkenő.

Mert ha a Kontál mondjuk egy narancsfajta elnevezése volna, az ember egyszerűen nem gondolna semmire. Ám mivel iparcikkekről van szó, például egy villanykapcsolóról, amelyet szerelni kell és úgy hívják, hogy Kontál, ott már minden következetes elme a kontár szóra társít. Ez pedig körülbelül úgy fest, mintha gumiabroncsot akarnánk „Defekt" néven forgalomba hozni, vagy valamely parfümnek, mondjuk a „Büdöske" nevet ajándékoznánk.

(f—p.)

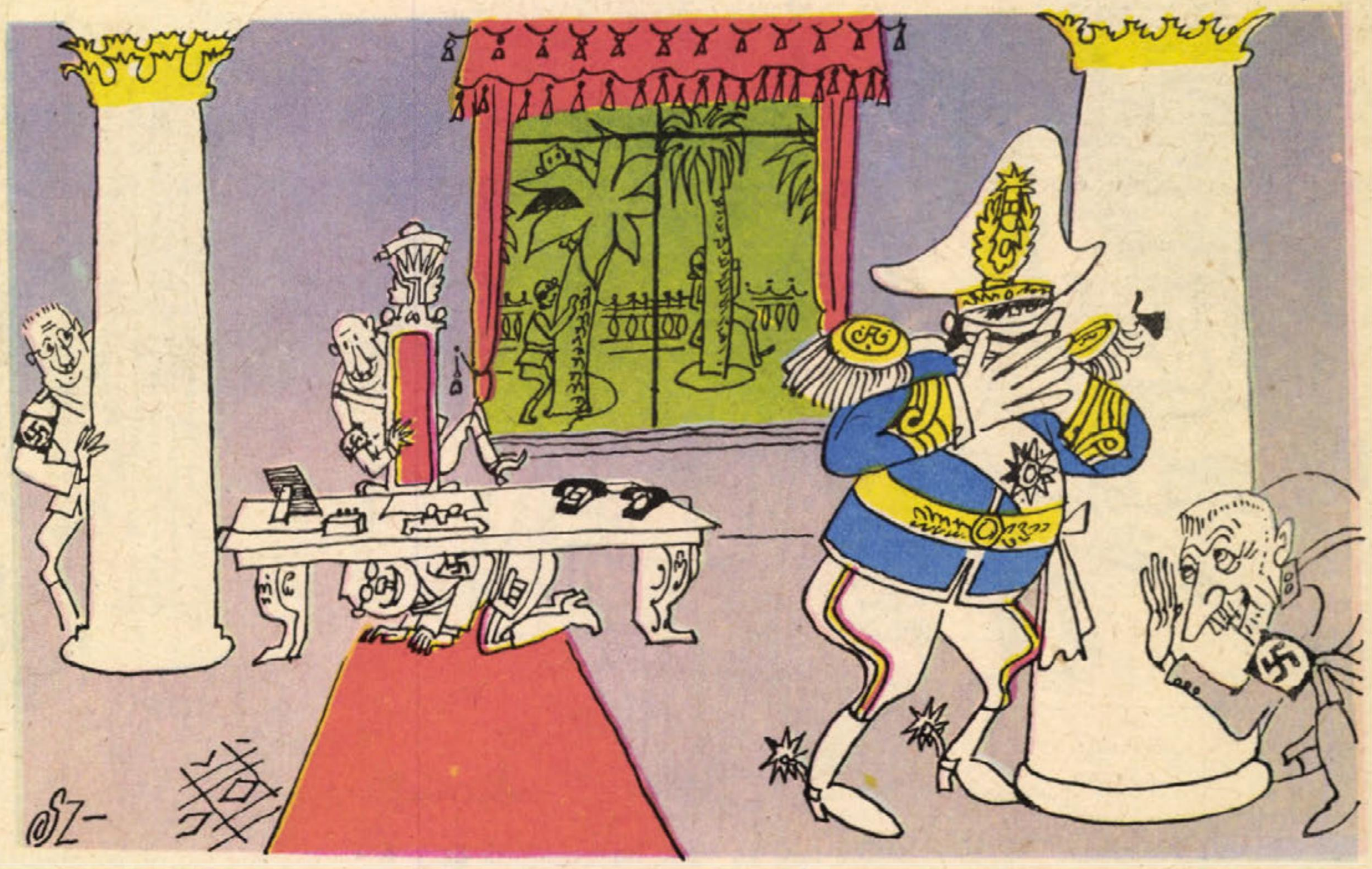
CSINÁLD MAGAD!

– Sajnos, nem tudtam kivárni a fizetésnapot!

HUNYÓ DÉL-AMERIKÁBAN

Szür-Szabó József rajza

– Százig számolok, bújjatok el . .

NE TÖRJE A FEJÉT!

. . . – hogy mitől mennek össze évről évre a cukrászsütemények. Megkérdeztük az illetékeseket:

tatarozás

1

Amikor a vállalatvezetőség elhatározta az üzlet tatarozását, bedeszkázták a kirakatokat, hogy az illetéktelenek ne láthassanak be a helyiségbe, majd az úttestre kitettek egy táblát: „Gyalogos forgalom a túloldalon!" A gyalogosok azonban nem mentek át a másik oldalra, hanem kíváncsian bekukucskáltak a réseken át.

— Ez így nem mehet tovább! — mondta az építésvezető és azonnal intézkedett.

2

A kirakatokat és a bejáratot befalazták. A helyiségbe csak a pincén keresztül lehetett bejutni, ahol őrség állt. A járókelők azonban kibontották a falat, hogy figyelemmel kísérhessék a tatarozást és amikor észrevették, hogy senki sem dolgozik az üzletben, felháborodott leveleket írtak a lapoknak. Egy újságíró a pincébe is lehatolt és altatót kevert az őrség kávéjába. Az üzletben szerzett tapasztalatairól később nagy riportban számolt be és a cikk végén feltette a drámai kérdést: mikor kezdik el végre a tatarozást?

3

A tatarozást nem kezdték el, de megerősítették az üzlet védelmét. A kirakatok előtt betonfalat húztak és a bejárat előtt árkot ástak, majd az árokba vizet engedtek. A pincében megerősítették az őrséget. A fiúk azt a parancsot kapták: ha valaki kérdezősködik, azonnal fogják el és vessék tömlöcbe. A börtönt a pince alatt rendezték be. Ezen az építkezésen heteken át dolgoztak, főleg éjjel, és a kiásott földet staniclikban hordták a felszínre, hogy ne keltsenek feltűnést.

4

— A tatarozásról semmi felvilágosítást nem adunk — mondta az építésvezető és elrendelte, hogy az üzletben sündisznó-állásokat építsenek. Az üzlet előtt pedig barikádokat emeltek. Egy este az őrség elkapott egy gyanúsan ólálkodó alakot az üzlet előtt.

— Mit keres itt?

— Én? Én csak kíváncsi voltam, hogy hol tartanak . . .

— Miért?

— Csak — mondta a kíváncsi pesti.

— Melyik lapnak dolgozik?

— Nem vagyok újságíró.

Az őrség parancsnoka gúnyosan felkacagott. A fogoly járókelő hátán végigfutott a hideg.

5

Másfél év múlva két hírlapíró, falbontással — az üzlet felett levő lakásból — mégiscsak bejutott az üzletbe. A sötétben azonban roszszul tájékozódtak és amikor hozzányúltak egy dróthoz, hirtelen világos lett és megszólalt a sziréna. Az őrség tigrisfogó hálót vetett rájuk és pillanatok alatt tehetetlenek voltak.

— Remek fogás! — dicsérte meg az őrséget a parancsnok. — Tudjátok kit kaptunk el? Egy főmunkatársat és egy rovatvezetőt! Na, ezek sem írnak többé a tatarozásról, azt garantálom!

6

A hírlapírók, három évvel később — egy titkos földalatti folyosón, amelyet a két kezükkel ástak ki — megszöktek és cikksorozatban számoltak be kalandjaikról és arról, hogy az üzletben még el sem kezdték a tatarozást. Sajnos, nem hittek nekik.

— A munka szépen halad — mondta az építésvezető a televízióban. — Ha minden jól megy, határidőre át is adjuk az üzletet.

7

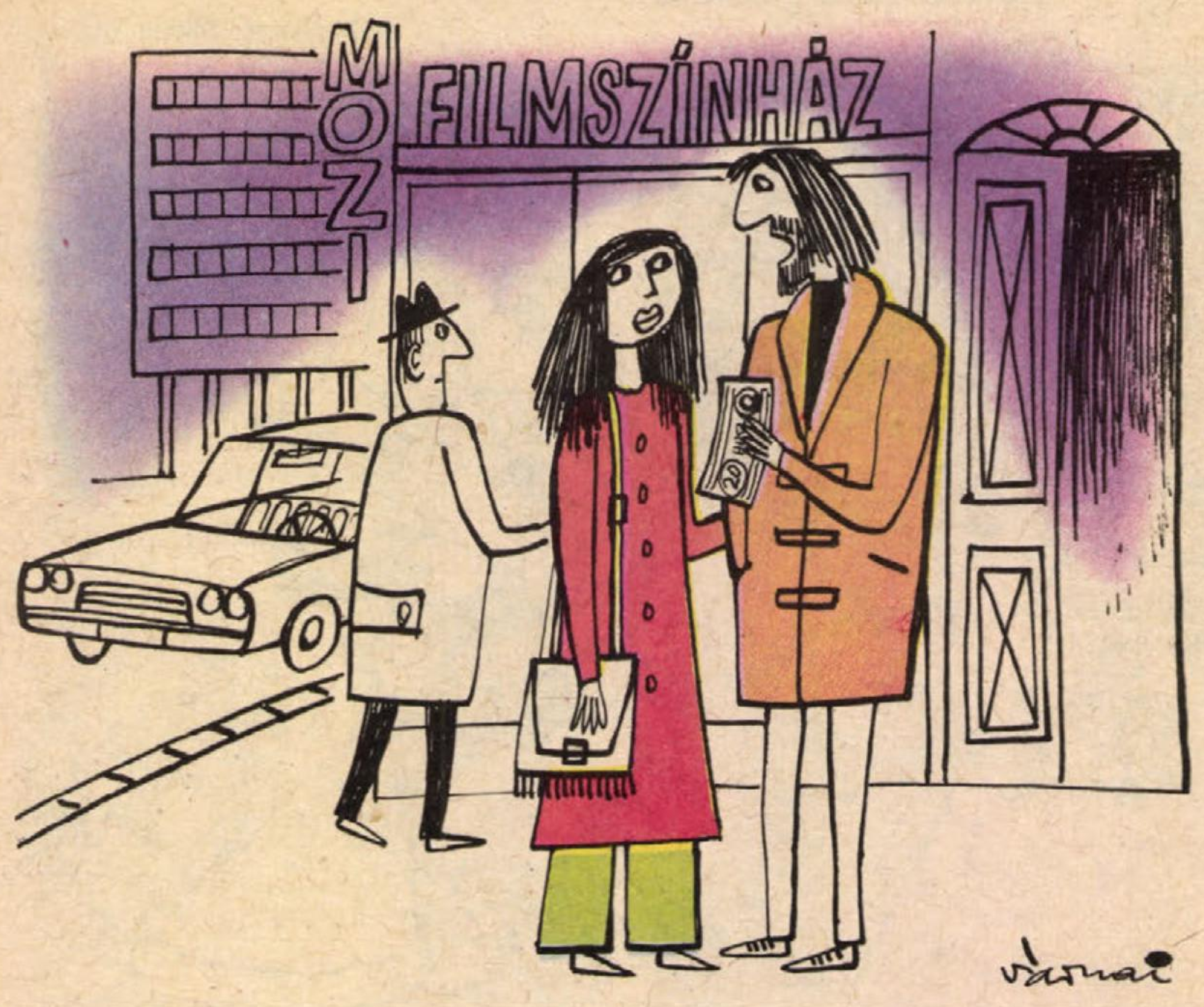
A tévé-riport után egy évvel valóban elkezdődött a munka: a fogságba ejtett pesti járókelőt arra kötelezték, hogy kezdje el a tatarozást és csak akkor kapott ennivalót, ha teljesítette a normát. Az ellenőrzést viszont megszigorították. Az üzlet elé magas várfalat húztak, bástyákkal, ahonnan szemmel tarthatják a környéket. Az építésvezető harsonásokkal hirdette ki: ha újságírók jelennek meg a környéken, azonnal tüzelnek, a kíváncsiskodókra pedig forró kátrányt öntenek.

Hogy mi történik a várfalak mögött, azt senki sem tudja, de optimisták vagyunk: valamit azért mégis csak dolgoznak. Ha másból nem is, de a borsószemekből erre következtethetünk. A környező házak pincéiben elhelyezett dobokon ugyanis időnként táncolni kezdenek a borsószemek . . .

Mikes György

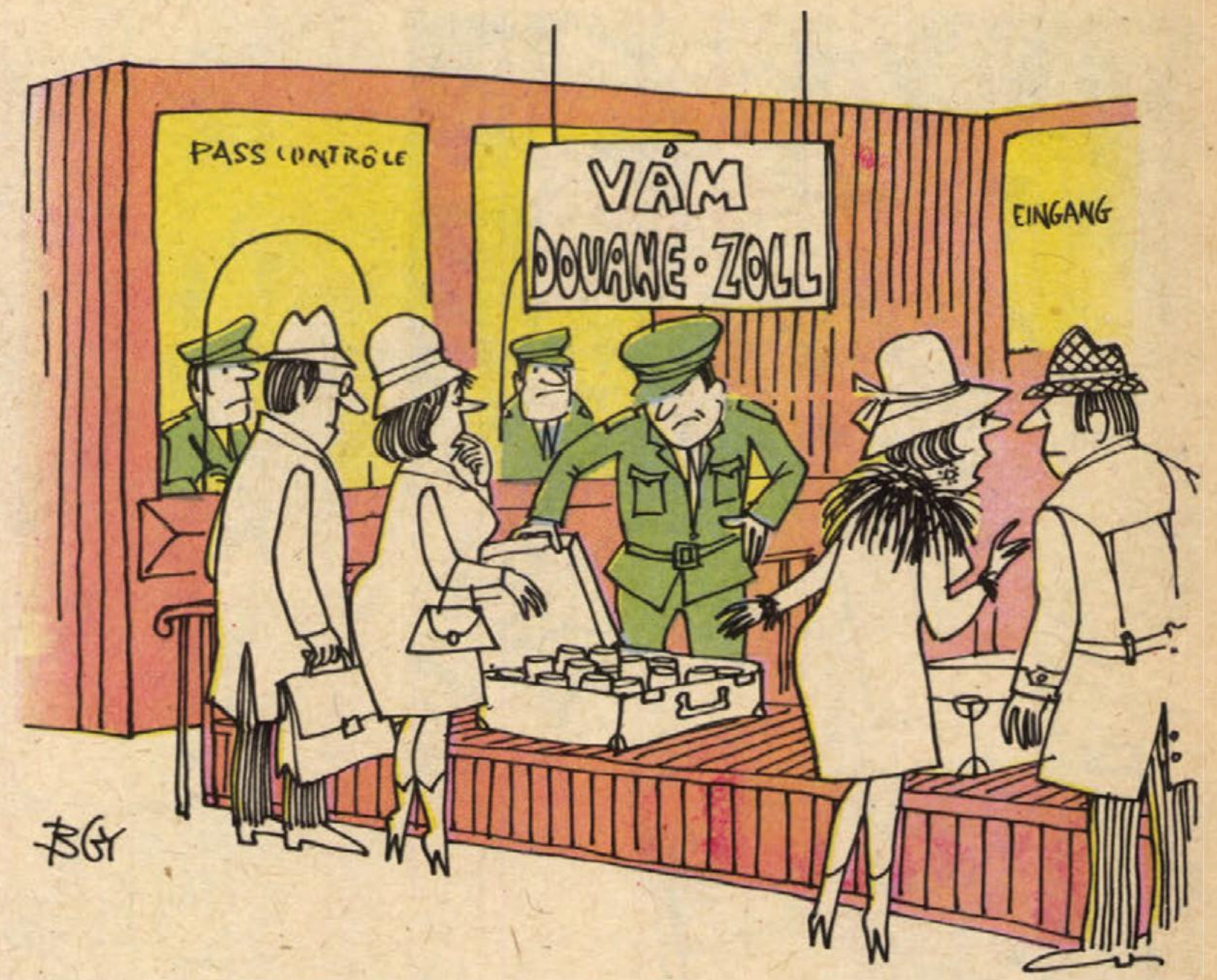

TERVEZGETÉS

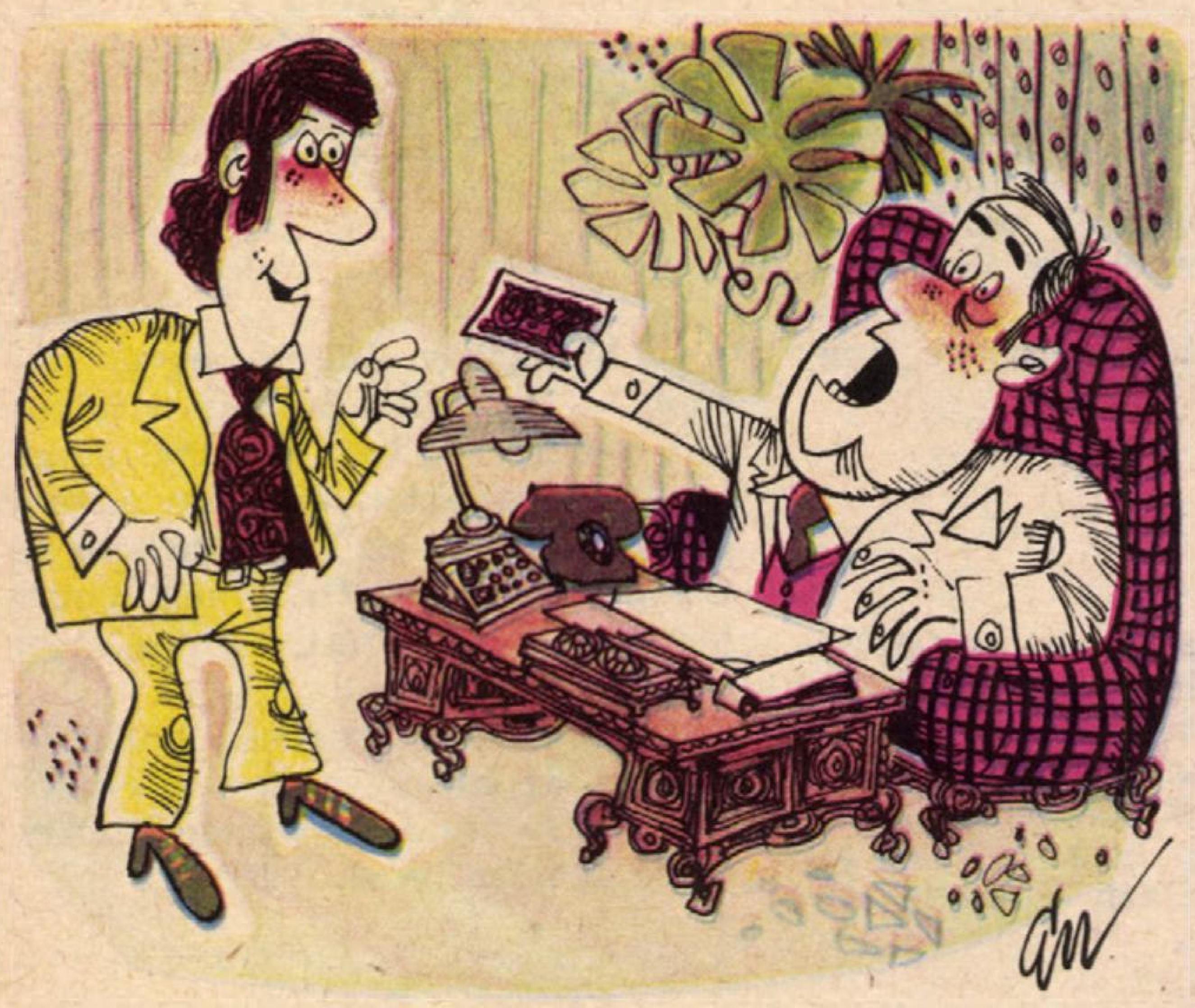
– Van egy húszasom. Menjünk belőle moziba vagy házasodjunk össze?

A HATÁRON

– Darling, nagyon jó lehet ez a marhamájkrém, ha még külföldre is ennyit hoznak magukkal a magyarok!

ELFOGLALT EMBER

– Adok magának egy százast, ezért sétáljon helyettem naponta egy fél órácskát...

PADLÁSTÉR-BEÉPÍTÉS

– A berendezés az itt talált limlomokból van...

CSEKÉLYNEK LÁTSZÓ ÜGY

A Népszabadság vasárnapi számában olvastam „Az igazgató joga" című cikket. Röviden összefoglalva arról szól, hogy a Cordatic szaküzlet üzletvezető-helyettesét a gyár központi igazgatója fegyelmi úton elbocsátotta. Az üzletben ugyanis, amikor még hiánycikknek számított az autógumi, olyan volt az ügyvitel, hogy kétszáz forint „csúszópénzért" a vevő azonnal kapott autógumit, de e nélkül csak hónapok múlva került rá a sor. A fegyelmi elbocsátás attól függetlenül indokolt volt, hogy az ügyészség az üzletvezető-helyettes ellen tíz rendbeli vesztegetés miatt eljárást indított.

A Fővárosi Területi Munkaügyi Döntőbizottság az igazgató döntését túlzottnak találta, és az elbocsátást szigorú megrovásra változtatta. Egyben arra kötelezte a vállalat igazgatóját, hogy az üzletvezető-helyettest *ugyanabba a munkakörbe vegye vissza, ott foglalkoztassa, az elmaradt három havi bérét fizesse ki, sőt ötszáz forint ügyvédi költséget is fizessen ki a „dolgozónak"*.

Akit ennél bővebben érdekel ez a kis vállalati krimi, az olvassa el az említett nagyon tanulságos cikket. Bizonyára hosszan elmélkedik rajta. Nekem furcsa módon először a közhelynek számító, de nagyjából ma is érvényes szólás-mondás jutott eszembe, hogy „albérlőt nem lehet kitenni". Még akkor sem, ha randalírozik a lakásban. Csak ezután jutott eszembe az, hogy — úgy látszik — nemcsak a botrányosan viselkedő albérlőt, hanem a megvesztegetett alkalmazottat sem lehet kitenni. Én nem is csodálkozom, ha annyi a visszaélés, hogy az országos méretekben tekintélyesnek mondható revizori gárda mindig hátralékban van. Azért sem csodálkozom, mert a visszaélésekhez, az ügylet természeténél fogva, sohasem hívnak tanúkat, nehéz leleplezni és bizonyítani őket.

Amin azonban csodálkozom: az autógumi eladásnál a visszaélés bebizonyosodott, leleplezték a tetteseket, az igazgatónak volt bátorsága intézkedni, aztán kiderült, hogy nem ér a nevem, vissza az egész, nincs

elbocsátás, mert az nem áll arányban az elkövetett visszaélésekkel. Kérdem tisztelettel: hogyan lehet akkor ezekben a kisebb-nagyobb ügyekben rendet tenni? Mi lesz, ha az utóbbi években megadott szélesebb igazgatói hatáskör és tekintély csorbát szenved és a gazdasági vezetésben esetleg ismét tért hódít a sokat ostorozott liberális felfogás?

Egyetlen esetből ítélve ennek még a feltételezése is rendkívül indokolatlan és túlzott volna. De én nem azt kifogásolom és nem azt tartom hibának, hogy a Döntőbizottság megmásította az igazgató határozatát, hanem azt tartom nagy hibának, hogy *olyan ügyben* másította meg, amelyben az igazgatónak erkölcsileg és anyagilag is igaza volt. Az állami tulajdont és az állami kereskedelem tisztességét védte a visszaélőkkel szemben. Pedig egy kis szigor többet ér, mint a nagy liberalizmus. És többet is használ...

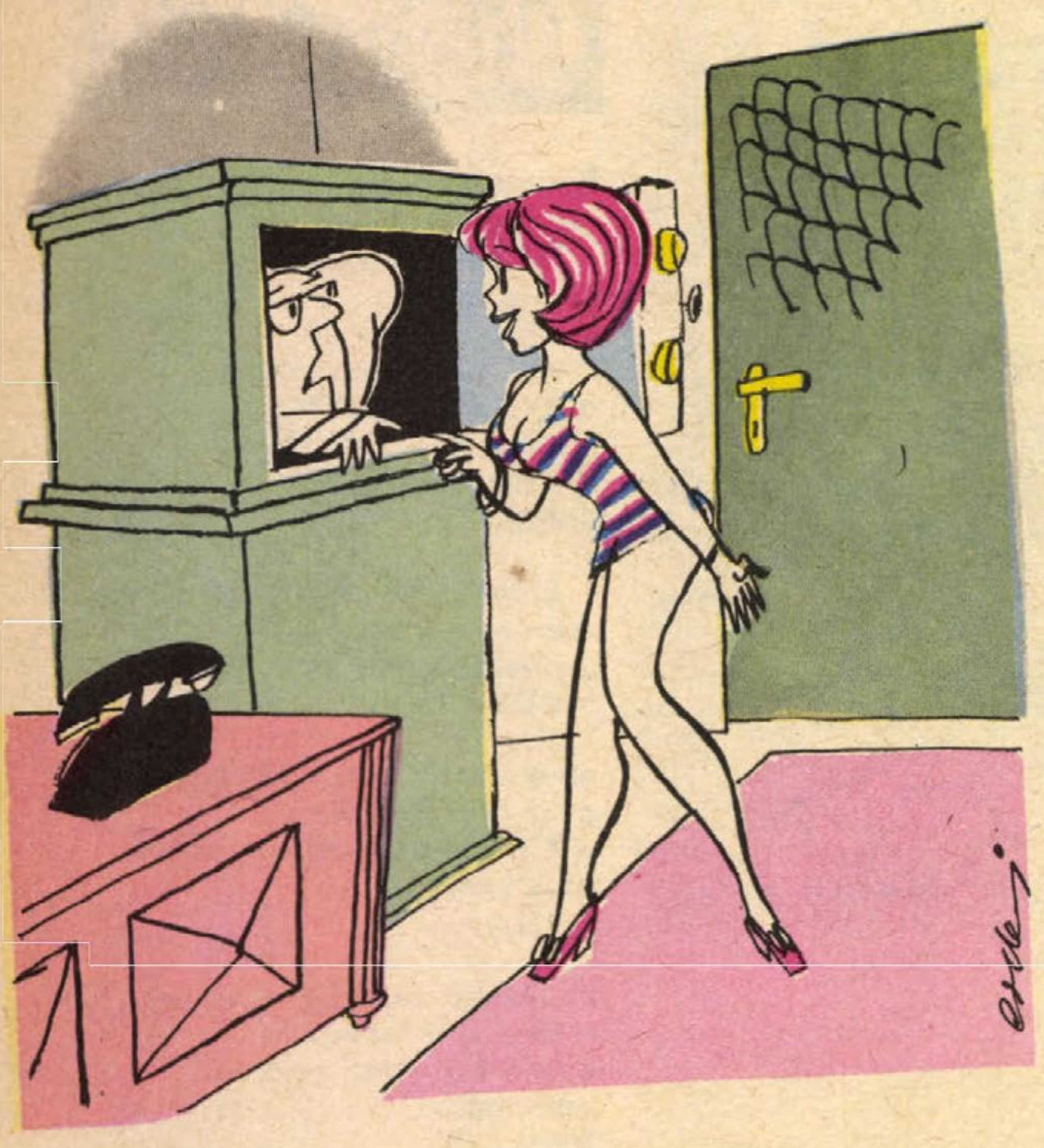
Ha én igazgató lennék, bizony most kényelmetlenül érezném magam, hogyha ilyen fegyelmi kérdésben döntenem kellene. Egyszerűbb liberálisan, elnézően lezárni a fegyelmit, szemet hunyni a kisebb-nagyobb visszaéléseken, csalásokon, és elfogadni azt a nyugalmat adó szemléletet, hogy vezetni csak megalkuvóan lehet. Abból nem lehet baj, nem lehet panasz felfelé, legfeljebb anarchia lefelé.

Ha viszont én nem igazgató, hanem beosztott lennék, akkor sohasem érezném kényelmetlenül magam, mert mindig azt csinálnám, amihez éppen kedvem szottyan: lógnék, csak tessék-lássék dolgoznék, eladnám az íróasztalomat, meghamisítanám a bérjegyzéket, gyári gépeken bérmunkát vállalnék — maszek alapon, és így tovább. Engem se a csoportvezetőm, se az osztályvezetőm, se a főosztályvezetőm, se az igazgatóm nem vonna felelősségre, mert nem lenne olyan bolond, hogy ő miattam kényelmetlenül érezze magát.

Mivel azonban nem vagyok sem igazgató, sem vállalati dolgozó, nyugodtan okvetetlenkedhetek ebben a csekélységnek látszó ügyben. Tessék elhinni, ezt sem tenném, ha nem lenne mindenfelé olyan sok gond a munkafegyelemmel, mint amennyi van. Na és a tisztességgel is!

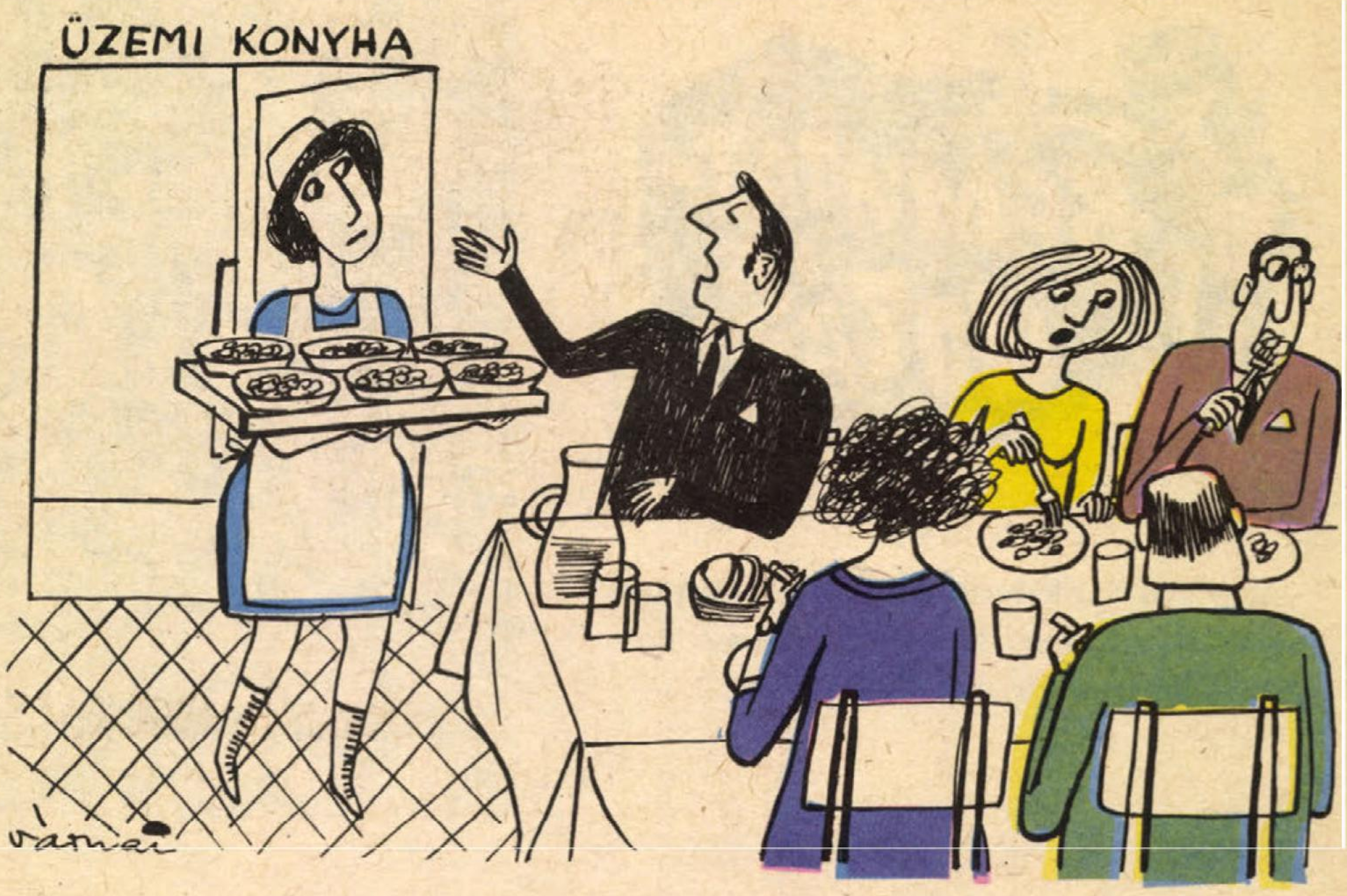
Földes György

HELYZETJELENTÉS

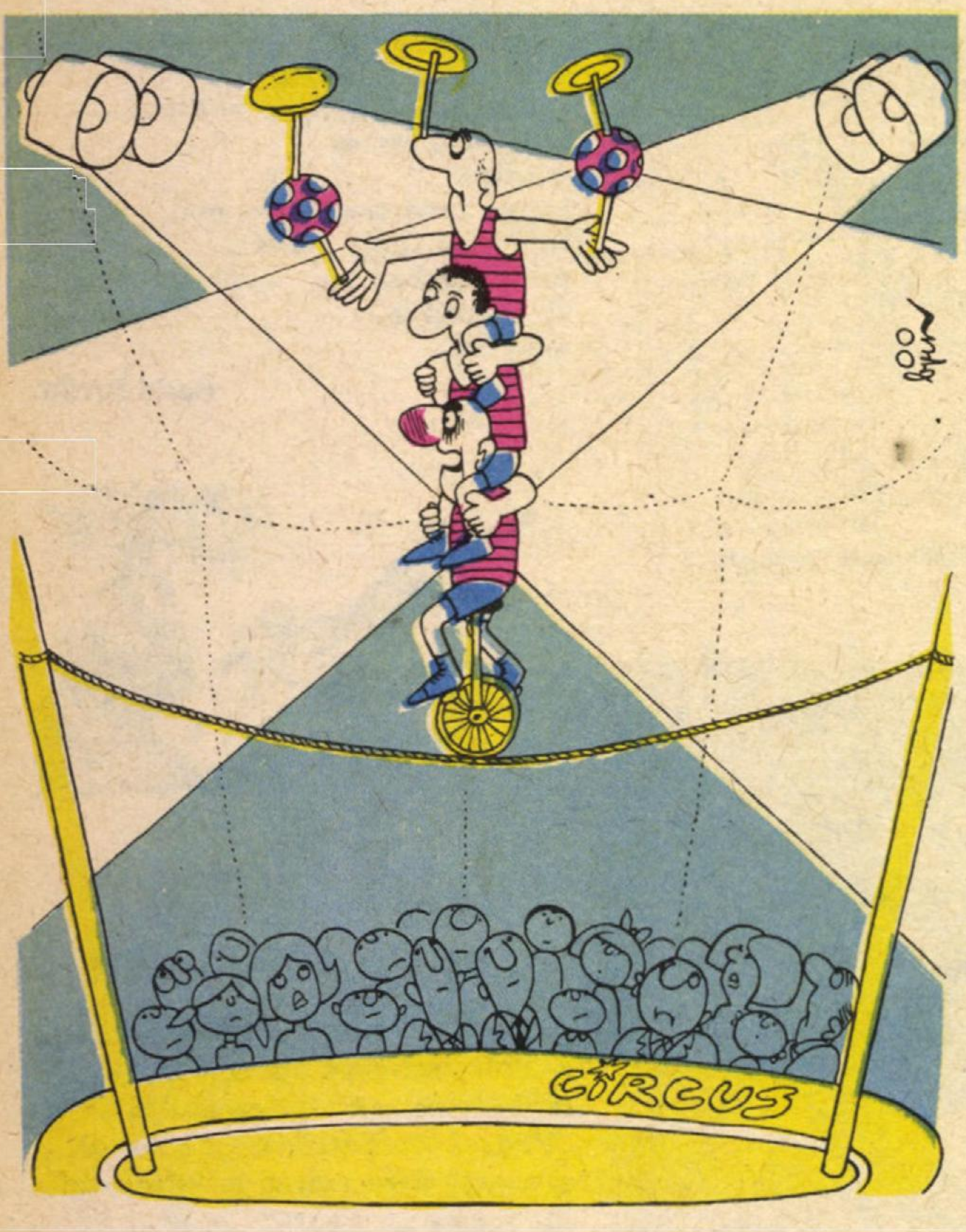
– Főnök kartárs, kijöhet! Elmentek a népi ellenőrök!

NAIV LÉLEK

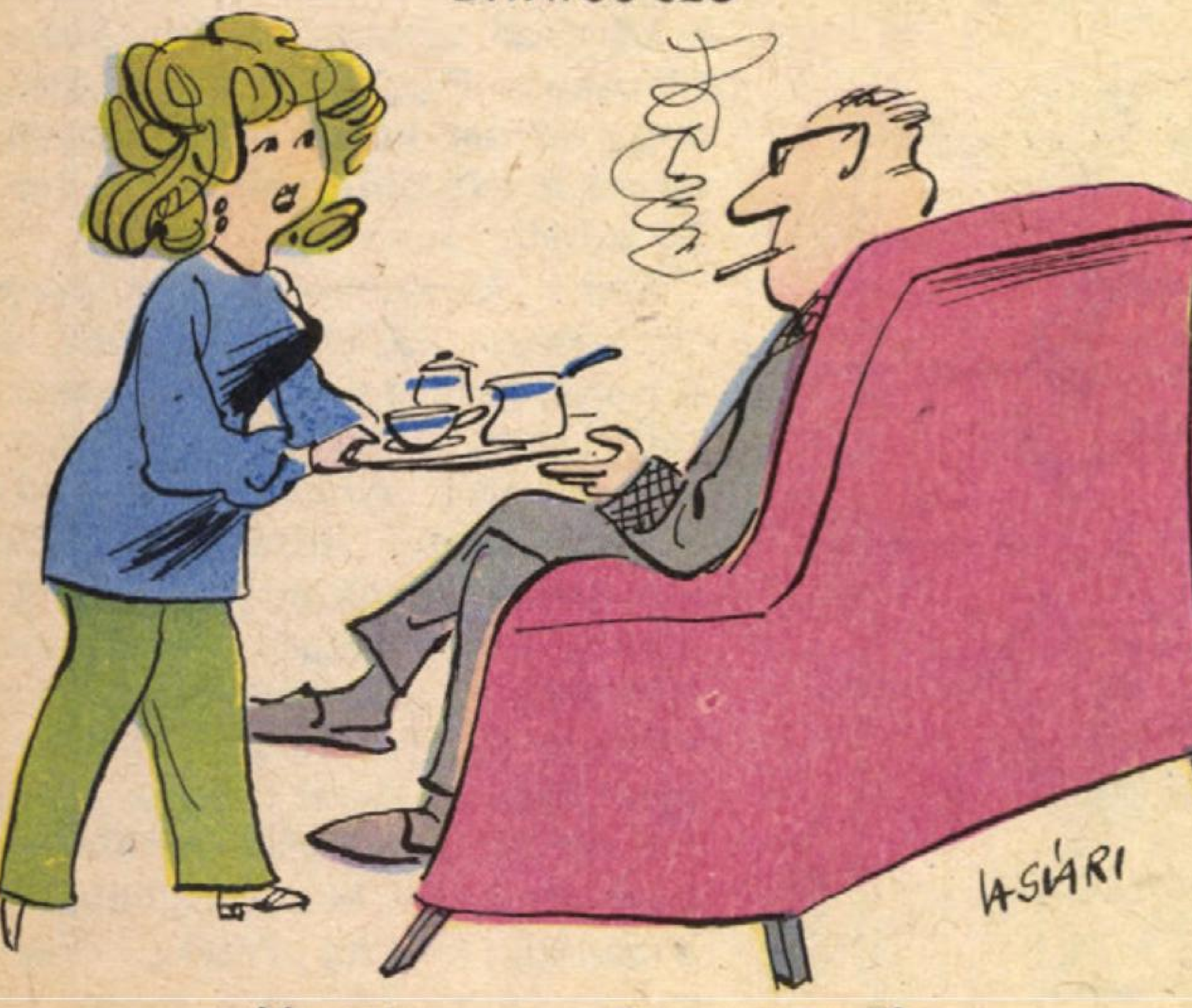
– Mondja, kérem, káposztáscvekedli helyett nem kaphatnék egy tucat osztrigát?

KÍNOS PILLANAT

– Tüsszentenem kell . . .

DIVATOS SZÓ

– Ma már nincs semmi elvarasod? . . .

A KÜSZÖB

Lenyomtam a kilincset, s aztán berepültem a trafikba. Kétszer körül kellett szaladnom a kicsiny helyiségben, amíg megtaláltam az egyensúlyomat.

— Félreértés ne essék — mentegetőztem. — Igaz, már jó húsz éve a nikotin karjaiba vetettem magam, ennyire azonban mégsem sürgős az ügy. Kérek egy skatulya gyufát.

A kisasszony semmit sem hallott a szavaimból, mert szederjes arccal borult a pultra, és csak úgy rázta a nevetés.

— Tizenkettő — cikákolta. — Maga a tizenkettedik. Úgyis bele fogok pusztulni. Jaj nekem. Még egy kedves vevő. Úristen. Álljon a fal mellé és figyeljen.

Elegáns hölgy bukkant fel az ajtóban egy kevés lila festékkel a szemhéján és sok súlyfelesleggel az idomain. Lenyomta a kilincset, majd termetét meghazudtoló könnyedséggel felemelkedett a trafik légterébe. A hármas Axel egyik egyéni változatát mutatta be, de sajnos páros lábbal ért talajt. Ezt követőleg még többször megfordult a tengelye körül, miközben éles fejhangon ezt kiáltozta:

— Hilfe! Hilfe! Hilfe!

A kiszolgáló kisasszony egy sámlira rogyott, valósággal kétrét görnyedt a kacagástól.

— Tizenhárom — visította a jókedv legmagasabb hevületében. — Ez nem igaz. Jaj, az oldalam. Képzelje el, másfél órán belül a hölgy már a tizenharmadik, aki beesik az üzletbe. Juhuhuhuj. Ahogy körülsprintelik a boltot . . ., amilyen rémült képeket vágnak . . . Jaj nekem. Paskolja meg valaki a hátamat!

Mélyen érző humanistának vallom magam, és hittel állítom, hogy egy paskolás a legkevesebb, amit zajló korunkban ember az emberért megtehet. Paskoltam hát, ahogy a sors paskolnom engedte, de közben magyarázatot követeltem.

— A küszöb — cincogta a kisasszony a kacagástól bágyadtan. — Nézze a küszöböt.

Néztem a küszöböt. Normális küszöb volt, pár centivel magasabb tán a szokásosnál. Buddhista templomokban magasabbakat is látni, dehát Japán kifejezetten nagy ország. A buddhizmus mély és bölcs tételei közül ez a trafik csak a botlás lehetőségeit örökölte.

— Mennyit keres maga itt? — kérdeztem a kisasszonyt egy utolsó paskolás közben.

Keveset — csiripelte. — Keveset, de mit számít a pénz, ha a munka öröme mindenért kárpótol? Uram, engem hat lóval sem tudna elcibálni ebből a trafikból.

Eltöltöttem néhány órát az üzletben. Egy csendes sarokba húzódva figyeltem az érdekes vetélkedőt: ki hogy botlik?

Volt, aki heveny káromkodások közepette csacsacsázta végig a helyiséget, s táncmutatványa végeztével a panaszkönyvet kérte. Mások jobb, nemesebb emberré váltak végigzuhantukban, és a földről feltápászkodva még a cserepes fikusztól is bocsánatot kértek. Ismét mások nagy indulattal csűrtek vissza az utcára, s aztán — bizonyára felnégyelés céljából — napestig keresték ki volt az a galád, aki orv módon begáncsolta őket a trafikba.

Úgy tűnt hát: ahány ember, annyiféle, de kivétel nélkül mindegyikük botlik.

Kora délután oxigénpalackot hoztam a kisasszonynak, aki a szüntelen kacagástól már félig ájultan dőlt a pultra. Rá akartam bírni, hogy húzza le a redőnyt, mára elég volt, de ő leintett.

— Szívesen túlórázom akármeddig — mondta. — Hátha beesik még valaki. Csak nem sajnálja tőlem ezt a kis szórakozást?

Megint rájöttem valamire. Mindenre. Hogyan lehet megszüntetni a munkaerő-vándorlást, felszámolni a bérfeszültséget, visszahozni a munka önfeledt örömét.

Öt centivel magasabb küszöböket kell építeni.

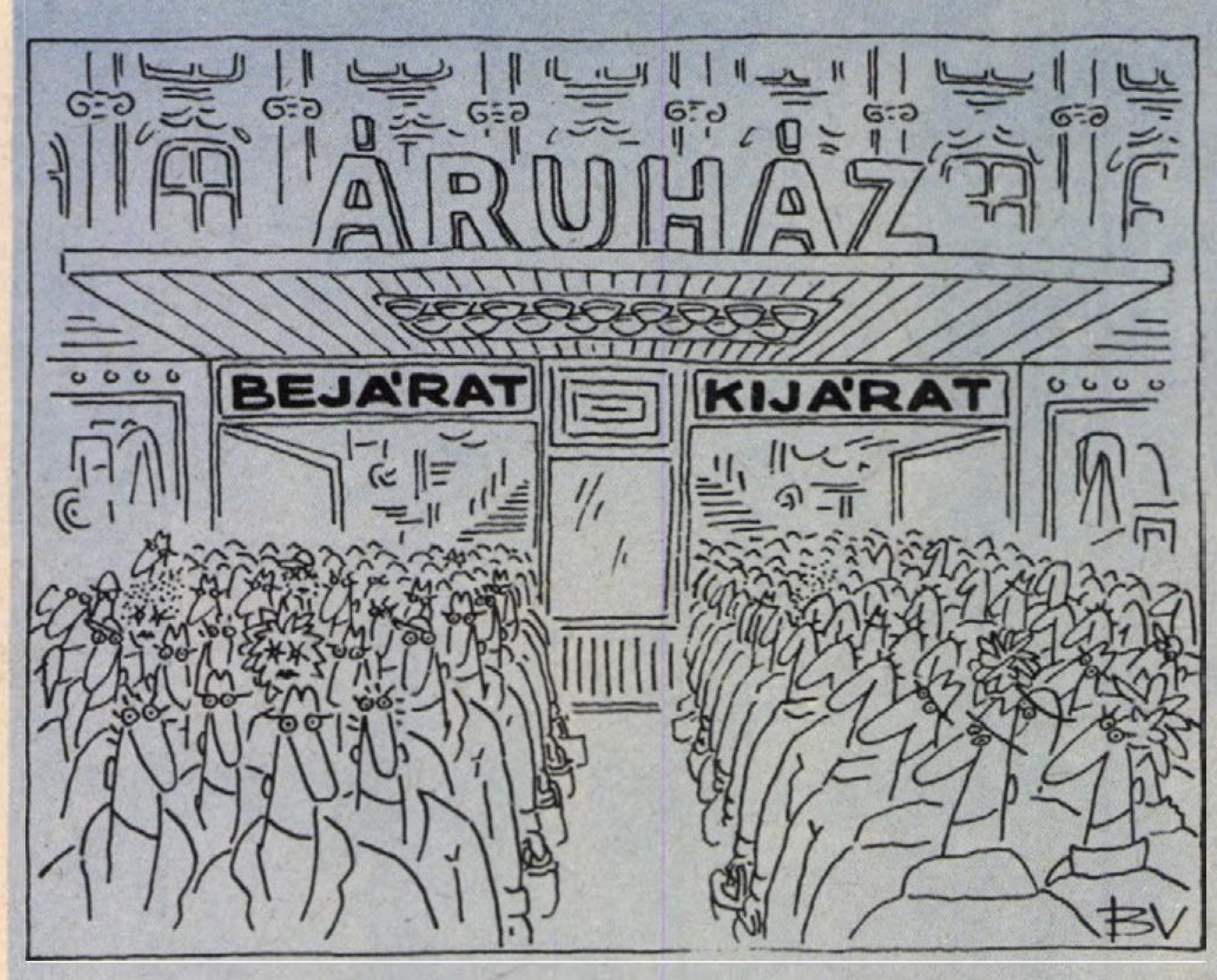
De egy pitli víz az ajtó fölé, az sem rossz.

Peterdi Pál

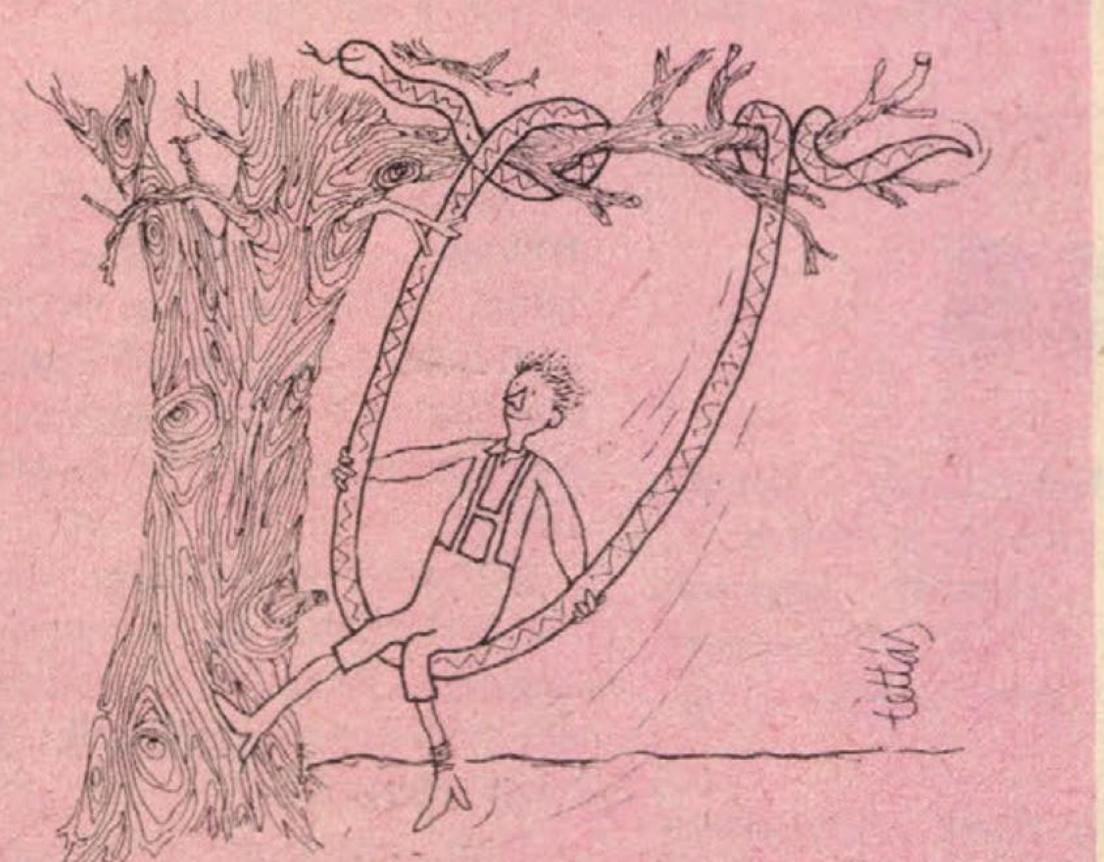
A „Fiatal karikaturisták stúdiója" kiállítást rendezett a Magyar Újságírók Országos Szövetségében. Néhány rájz a kiállításról:

PESTIEK

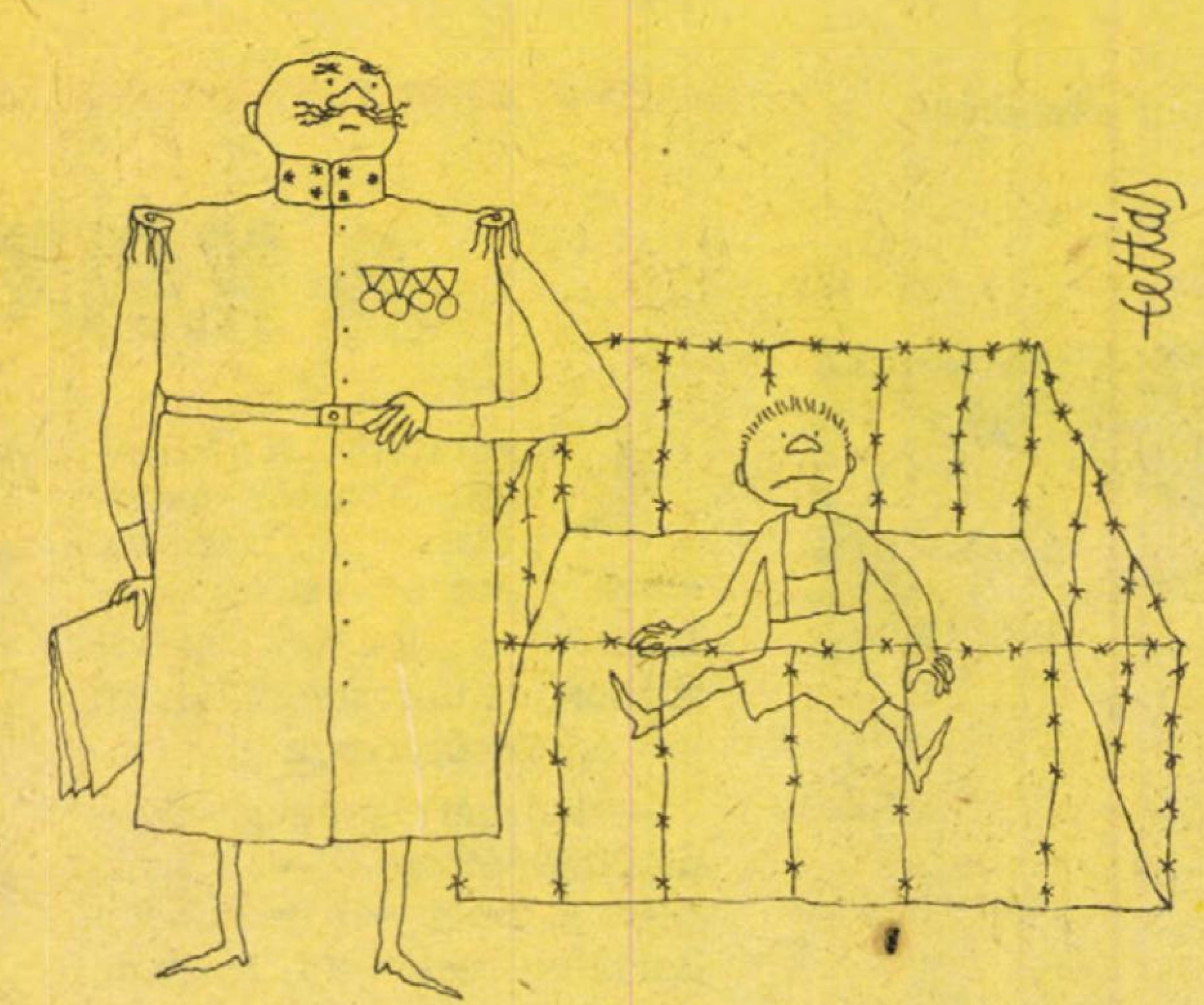
(Benkő Viktor rajza)

EBADTA

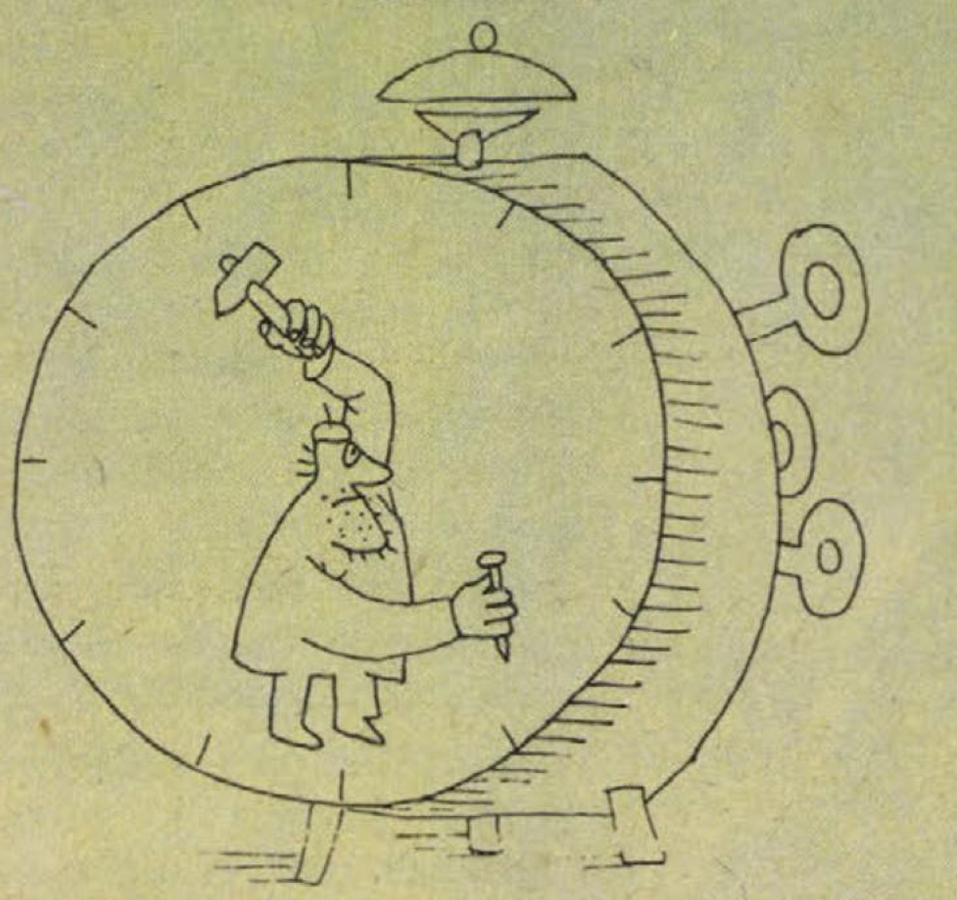
(Tettamanti Béla rajza)

SZIGORÚ APA

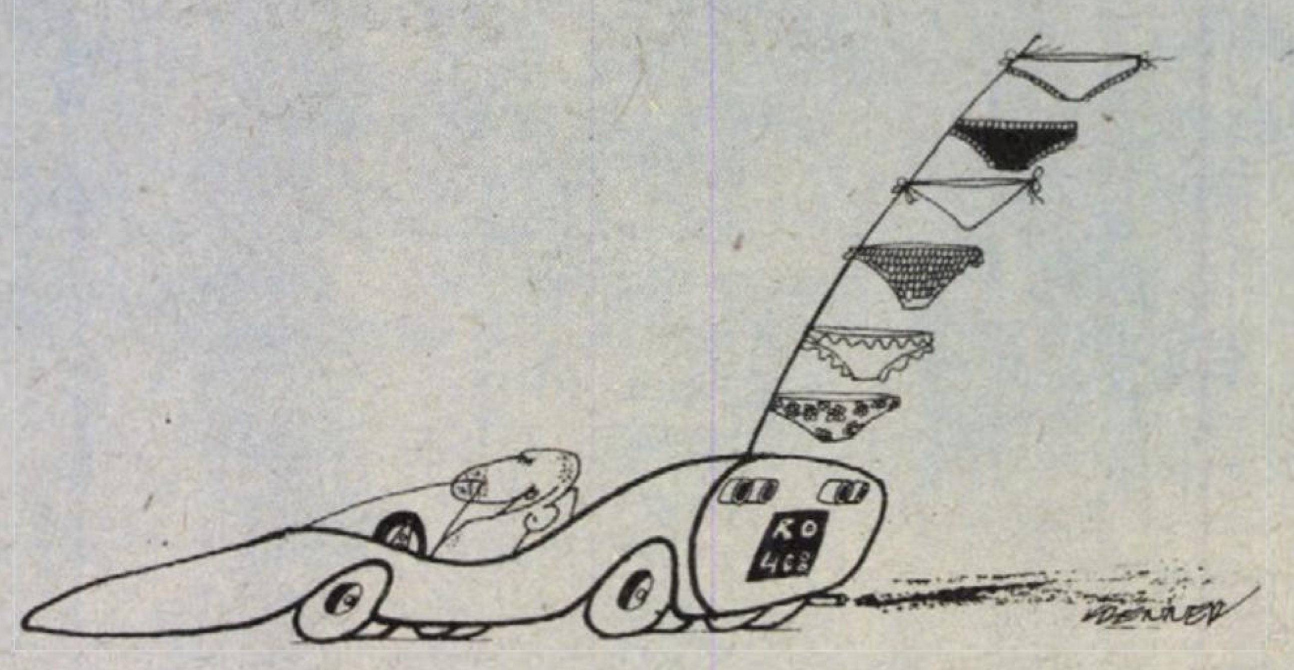
(Tettamanti Béla rajza)

MUNKATEMPÓ

(Jelenszky László rajza)

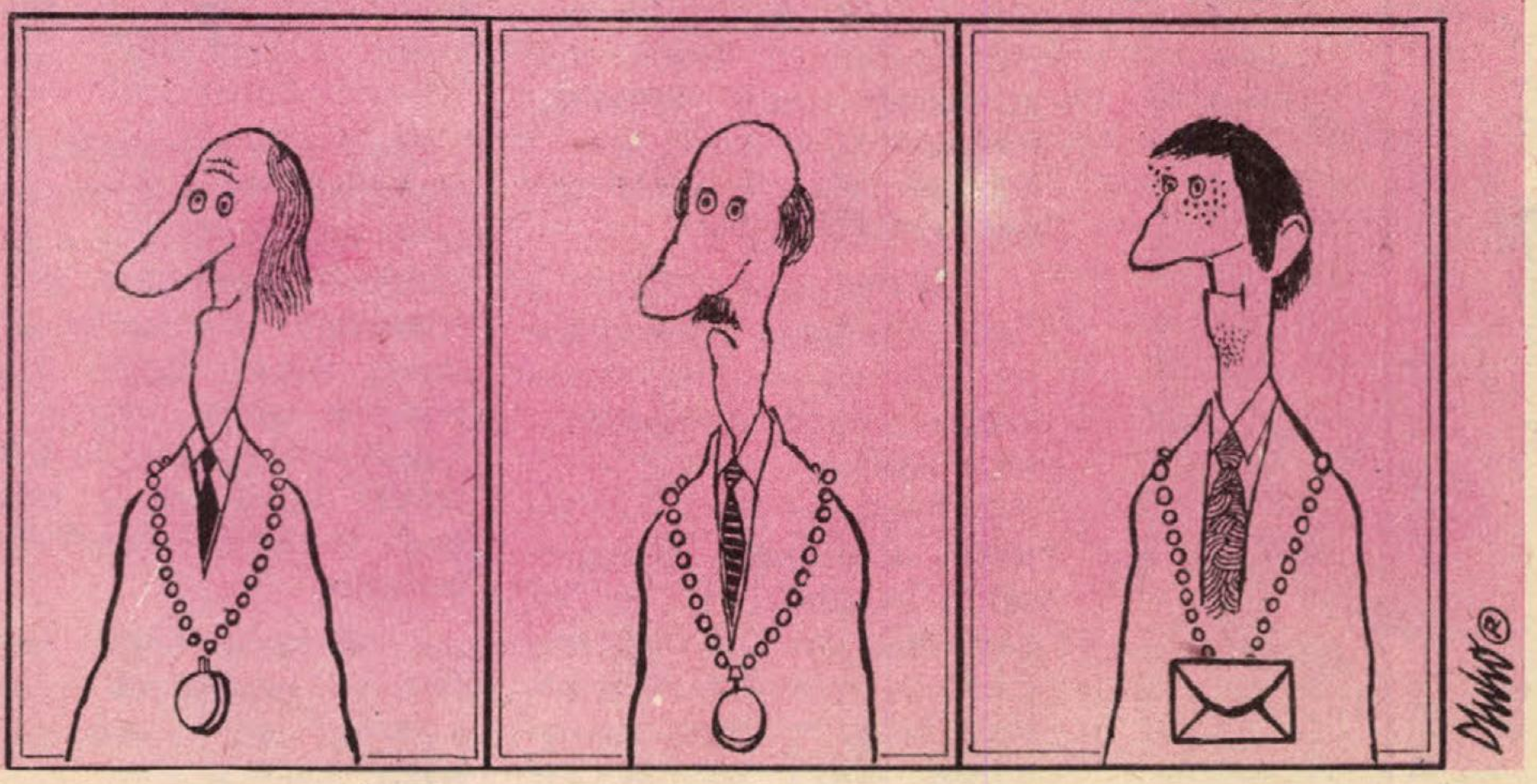
SZUVENIR

(Krenner István rajza)

KITUNTE-
TÉSEK

PRO ARTE PRO URBE PRO TEKCIÓ

(Dluhopolszky László rajza)

Tolvaj szarka

Rádiócskát (picit, ócskát,)
csent a tolvaj szarka,
a fészkéig alig bírta
körme, karma,
marka.
Piszkálta a tranzisztoros
dobozkán a gombot:
ettől a csöpp rádiócska
beatmuzsikát
ontott.

– Érdekes kis madár ez itt! –
cserregte a szarka,
de bezzeg már estefelé
nyakig ült a
bajba;
mert nem tudta, hogy zárja le
és a gép üvöltött:
– Kiüldöz még a fészkemből
ez a zenés
ördög!

És mert a beat egyre vonyít,
menekül a szarka,
ámde észrevesz valamit,
ami vissza-
tartja:
– Egyik zene mint a másik ...
ezek egymást lopják!
Azért van a számok között
oly hasonla-
tosság!

Nem válunk el ... – megnyugodva
szól a tolvaj szarka,
– elhagyni egy ilyen partnert
csak nem leszek
marha!
Lopós zene cincog benned,
kollegám vagy, testvér:
sok jó ember, sok jó tolvaj
kis helyen is
megfér.

Bedő István

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

CLAY ÉS A TARTÁSDÍJ

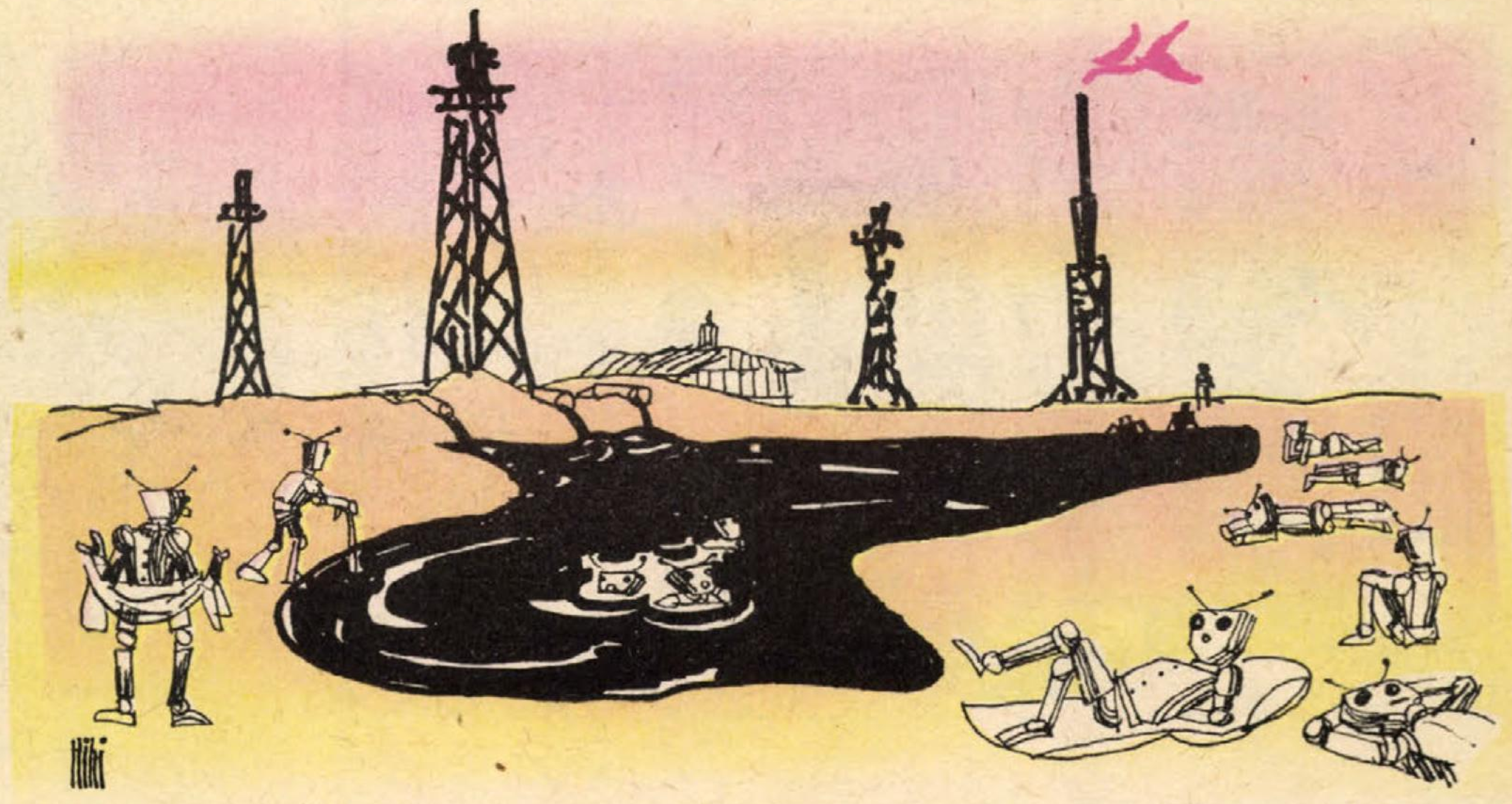
Cassius Muhammad Ali Clay, a volt nehézsúlyú ökölvívó világbajnok, a „Nagyszájú", a „Végzet Embere", a „Legszebb", stb. stb. újra (mint mindig) hallat magáról. Ezúttal az első feleségével kapcsolatban. Egy chicagói bíróság szerint 44 000 dollárt kell letennie egy bankban, hogy rendszeresen tudják fizetni a kötelező tartásdíjat Mrs. Sonji Clay-nek. Figyelmeztették Alit, hogy három héten belül tegyen eleget a felszólításnak, különben lecsukják.

Sonji különben egy nagyon szép néger nő, aki azért vált el Claytől, mert férje azt követelte tőle, hogy feredzsében járjon, vagyis régi muzulmán előírás szerint tetőtől talpig fedje be magát. A rendkívül csinos, jó alakú, miniszoknyás Sonji nem tett eleget férje kérésének, akit röviden így jellemzett: „Ez hülye!" Clay szellemi képességeiről kétségtelenül eltérőek a vélemények, de annyi bizonyos, hogy az anyagiakhoz van érzéke. Nem szórja könnyelműen a pénzt.

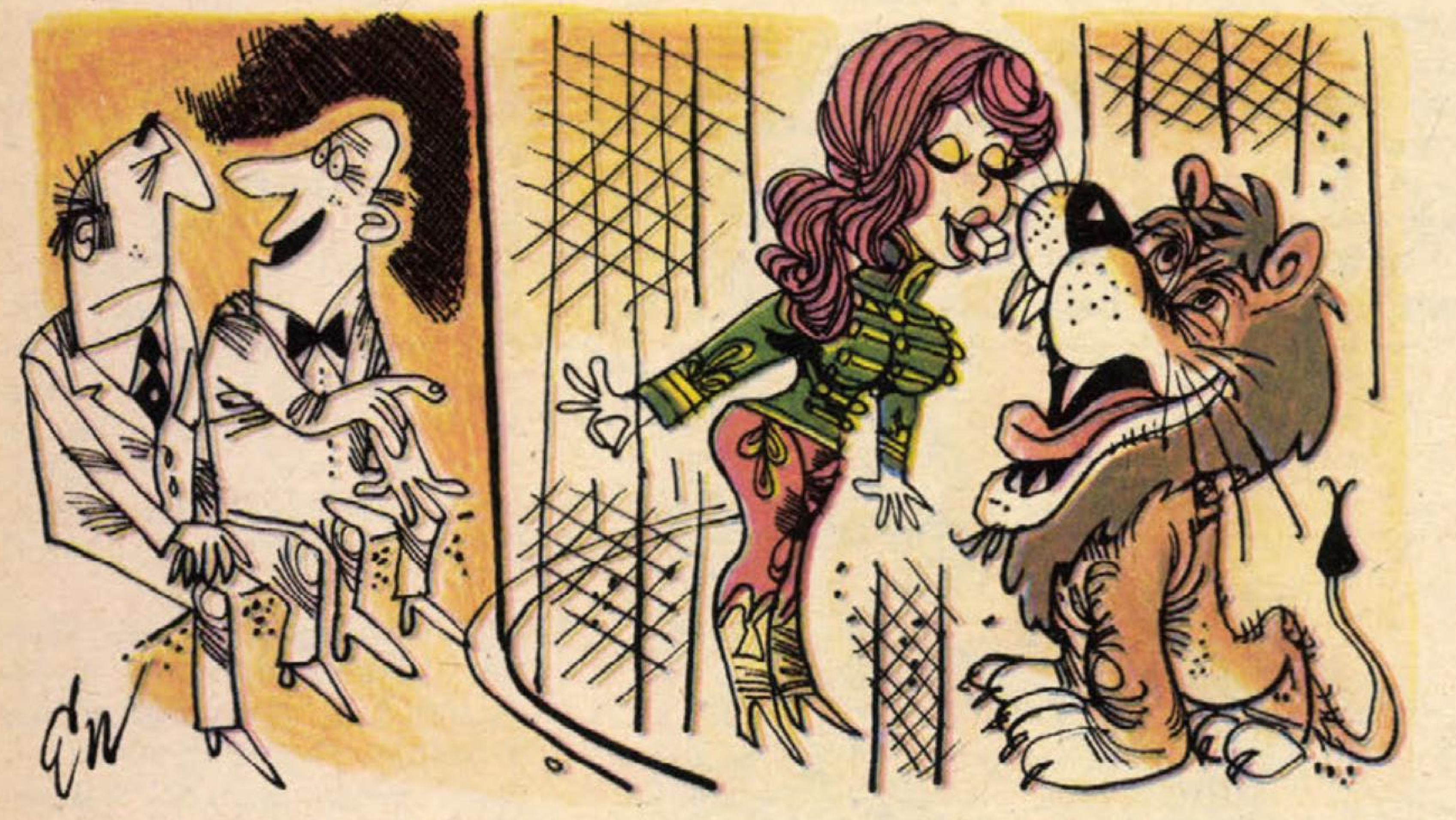
VITAMINHIÁNY

GYÓGYFÜRDŐ A XXII. SZÁZADBAN

CIRKUSZ

– Ezt én is meg merném csinálni, ha kivinnék az oroszlánt...

GYANÚ

– Szerintem ezek ellenőrök, csak álcázzák magukat...

Ketten beszélnek

— Ne bőgj, az ég szerelmére kérlek, ne bőgj, Magduskám... Figyelj jól, mert most összefoglalom a történteket, jó? Hogy kezdődött a cirkusz, emlékszel?

— Most mondtad, hogy te foglalod össze.

— Helyes. Úgy kezdődött, hogy semmi bajunk sem volt egymással. Sőt imádtuk egymást. Így volt?

— Így.

— Megpuszíltam a fülcimpádat és mit mondtam utána? Na mit? Azt, hogy nincs a világon nő, akiért odaadnálak. Így volt?

— Így.

— És őszintén mondtam. Te mit kérdeztél erre?

— Hogy odaadnál-e a Blaskovics Joliért.

— Úgy van. Szóról szóra ezt. És mit feleltem erre én? Hogy nem. De nem ilyen tárgyilagosan mondtam, mint most, hanem szenvedélyesen, szinte sikoltva. Akkor te azt kérdezted, hogy odaadnálak-e a Volcseknéért. Igaz? Erre én csak gúnyosan kacagtam. A Volcseknéért! Kinevettelek. S erre te mit kérdeztél? Hogy a Brigitte Bardot-ért odaadnálak-e. Megesküdtem, hogy nem, soha, semmi esetre sem. Erre aztán megnyugodtál, megcsókoltad a szememet és boldog voltál. Így volt? Így. Akkor aztán én kezdtem kérdezni, én, a tulok, az ősállat, a díszbarom... Mit kérdeztem?

— Hogy odaadnálak-e a Speck Rudiért.

— Úgy van. És te könnyes szemmel azt felelted, hogy nem. De én nem értem be ezzel, én marha, holott tudom, hogy a Speck Rudi neked mindig tetszett, hanem megkérdeztem — na, mit kérdeztem?

— Hogy odaadnálak-e doktor Petrőczi Szigfridért, a körzeti orvosunkért.

— Pontosan. Mert híres szép fiú, kocsija van, sokat keres és malac vicceket mesél. És te megesküdtél, hogy nem adnál oda érte. Erre aztán én, hülye, ahelyett, hogy kezet csókoltam volna neked, megkérdeztem, hogy odaadnál-e az Onassisért. És te mit feleltél? Halljuk.

— Azt feleltem, hogy az Onassisért odaadnálak.

— Hát ez szörnyű kegyetlenség volt. Ez kihozott a sodromból. A karjaimban tartalak, puszilom a fülcimpádat és te kijelented, hogy az Onassisért odaadnál.

— Én nem kijelentettem. Én feleltem, mert rákérdeztél. Nem tudok hazudni. Mit tehettem volna?

— Bármit. Csak azt az egyet nem, amit tettél. Brutalizáltál. Úgy éreztem, hogy arcul ütöttél. Megszégyenítettél. Ahelyett, hogy azt felelted volna: „nem, az Onassisért sem adnálak oda".

— Ez nem lett volna igaz.

— Ez más kérdés. Ha annyi eszed volna, mint egy tyúknak, nem adtál volna oda az Onassisért. Hiszen úgy sincs esélyed rá, mért kell megaláznod engem? Pont rád vár az Onassis. Jó vicc.

— Ezt én is tudom. De azt hittem, hogyha nem tagadom, hogy az Onassisért odaadlak, akkor azzal hitelesítem azt, hogy a Speck Rudiért vagy Petrőczi doktorért nem adnálak oda. És ennek te örülni fogsz.

— Aha. Szóval csak taktikából adtál oda az Onassisért!

— Ezt nem mondtam. Én téged imádlak, Sanyikám, de az Onassisért tényleg odaadnálak. Nem szoktam taktikázni. Nekem az az öregúr imponál, mit csináljak? Odaadnálak érte.

— Milyen buta liba vagy tulajdonképpen! Alkalmat adtam rá, hogy visszaszívd az ostoba kijelentésedet s erre megismétled...

— Ha százszor kérdezed, százszor felelem: az Onassisért odaadnálak. Senki másért, de érte igen.

— De hát hogyan szeressek egy nőt, akiről tudom, hogy az Onassisért odaadna?

— Az a te dolgod. Máskor ne kérdezz.

— Hogy tudsz ilyen kegyetlen lenni? Te mit gondoltál volna, ha én azt mondom, hogy a Bardot-ért odaadnálak?

— Azt gondoltam volna, hogy egyenes, őszinte ember vagy.

— Igazán? Hát akkor vedd tudomásul, hogy a Bardot-ért odaadnálak.

— Ezt most csak truccból mondod. Tudom.

— Rosszul tudod. A Bardot-ért tényleg odaadnálak.

— Becsületszavadra mondod?

— Becsületszavamra mondom.

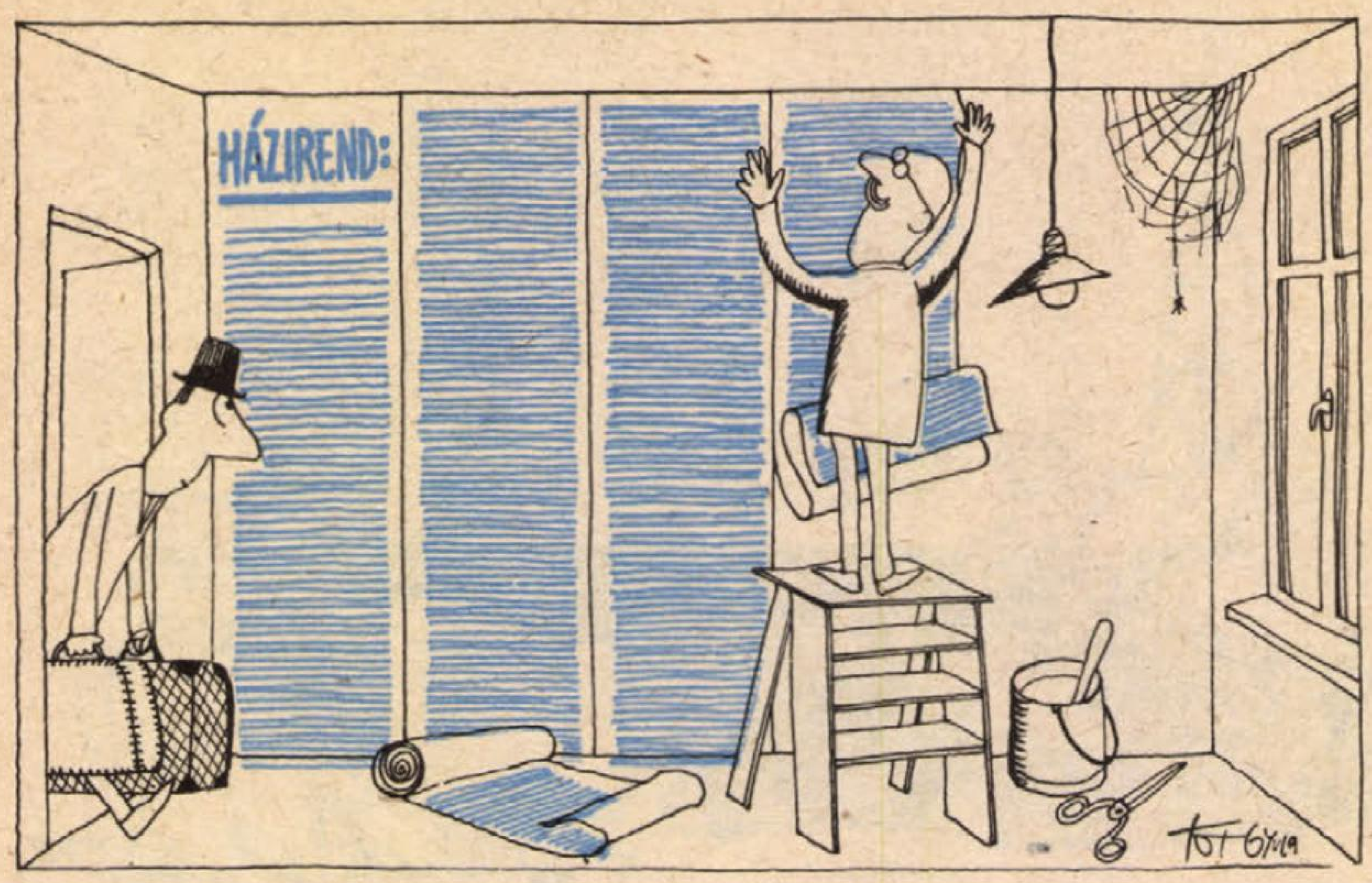
— Hát látod, ez a különbség közöttünk. Én bevallottam, hogy az Onassisért odaadnálak, s erre te elkezdtél nyavalyogni.

— Én viszont bevallottam, hogy a Bardot-ért odaadnálak és te nevetsz egy nagyot.

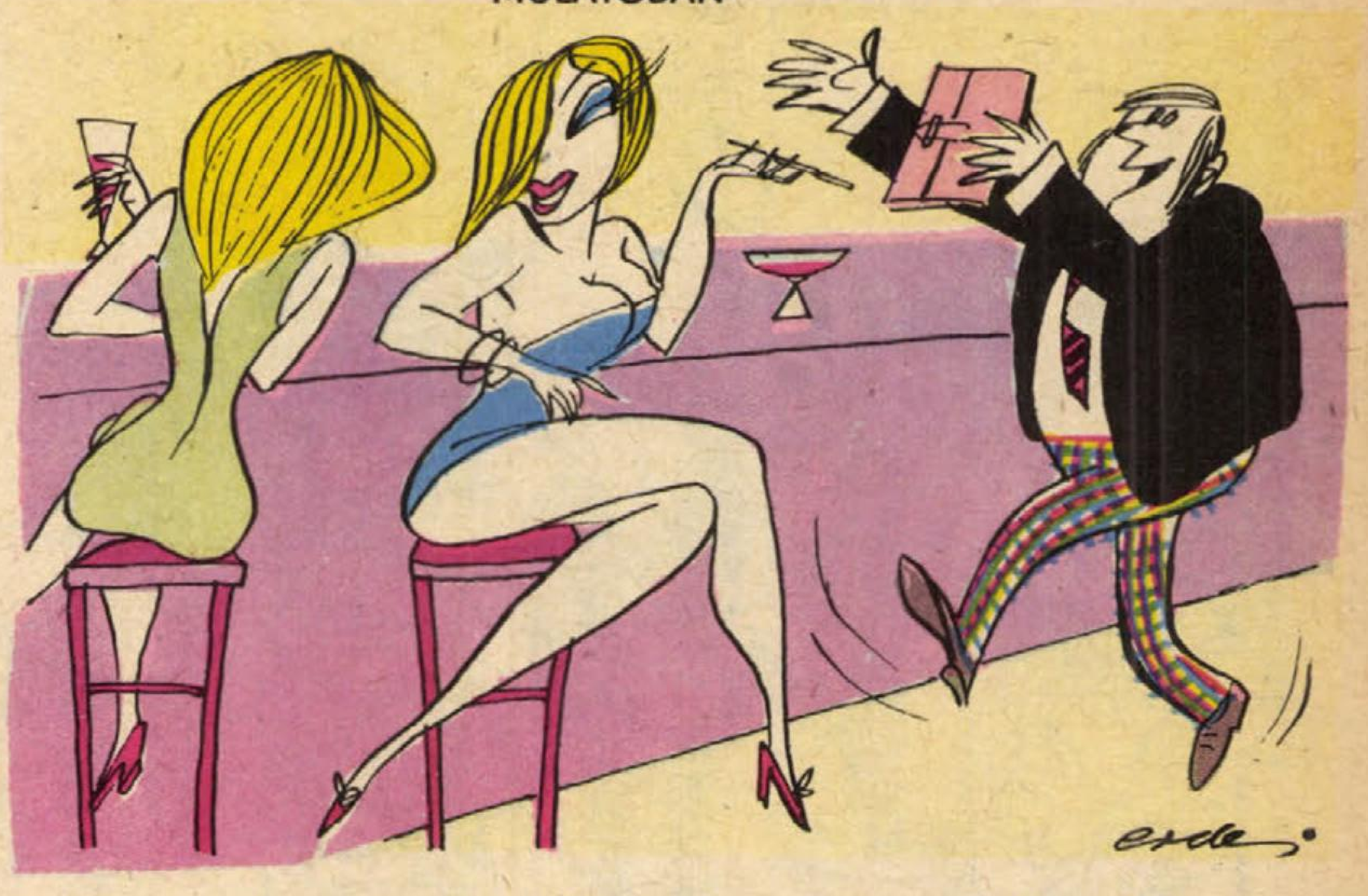
— Úgy van. És egyben kirúglak, Sanyikám. Puszild a Bardot fülét. És ne is lássalak többé.

(t.)

ALBÉRLETI TAPÉTA

MULATÓBAN

– Látod, ez a pasas a helyembe hozza a nyereségrészesedést.

EMLÉK

Egy gombostűt akarok elhelyezni a lakásban. Leejteni már nem lehet, mert nincs egy csepp hely sem, gondolom, elteszem valahová, biztos eljön az idő, amikor kell egy gombostű, persze, olyankor soha nincsen, de akkor jövök én: nekem van, eltettem... De hová is tegyem?

Kinyitom az egyik szekrényajtót... Amikor kiásnak a rámdőlt cuccok alól, rettenetesen ideges leszek!

— Mi a nyavalyának ez a sok lom? — ordítom kissé rekedten, mert a számba szorult valami. Kiderül, hogy egy bajuszkötő, ami még a dédnagypapáé volt.

— Ezt minek tartogatjuk?

— Volna lelked szegény dédnagypapa holmiját kidobni? Emlék! — hördül fel a család.

— A dédnagypapától van éppen elég emlék — mondom és sorolom: — Egy kardbojt, amit Világosnál viselt, egy fél pár zokni, két okuláré-keret, a bibliájának a tokja...

— A könyvtok a nagymamájáé volt — könnyeznek kórusban és szeretettel simogatnak egy papundekli darabkát...

— Ez mi? — emelek fel a földről egy darab rongyot. — Ilyen ócska rongydarabokat nem tartogatunk!

— Lélektelen — hörög a családi kórus, mint egy klasszikus görög drámában, a katharzis csúcsán. — Ez a kelme Krisztina tanti menyasszonyi ruhájából való!

— Furcsa! — röhögök. — Ez lila és sárga pettyek vannak benne...

— Persze — helyesbít a nagymama, aki minden emlékek tudója. — Ez Krisztina néni hozományának egy darabja, finom puha flanell porrongy. Egy tucatot kapott a szüleitől, mert nagyon szépen kistafírozták szegényt... Ezt akarnád te kidobni?... Emlék és még jó is lehet valamire.

Egy rozsdás vasdarabbal óvatosan a szemétláda felé indulok, de lelepleznek.

— Kegyetlen! Hát nincs benned tisztelet az ősök iránt? Tudod, mi ez?

— Egy rozsdás vas!

— Kegyelettipró! — sikít Pepi tanti. — Ez valamelyik ősünk kaszafenőjének egy darabkája.

— A kaszafenő kőből van — vigyorgok kárörvendően.

— Akkor ez a kasza — mondja a tanti és máris kitépi kezemből a vasat. Rohangál vele a lakásban, kihuzigálja a fiókokat, de egyikbe se fér bele. A szekrényajtókat már nem meri kinyitni, mert fél, hogy eltemetik az emlékek. Végre helyet talál neki egy régi levesestálban, melyben még a dédnagyanyánk esküvőjén szolgálták fel a tyúkhúslevest.

Az ágy alól húsz darab, teljesen egyforma petróleumlámpa üveget kotrok elő.

— Ez minek?

— Emlék! — zúg a kórus és felsorolják, hogy melyik üveg kitől való. Majd a nagypapa, aki ráadásul gyakorlatias is, hozzáteszi:

— Ilyen üveget mostanában nem is lehet kapni. Hiánycikk! Tudod, mit fog ez érni tíz év múlva?

Két szekrényben tároljuk családunk egykoron élt nő tagjainak, kék szalaggal átkötött, rózsaszínű papírra írott szerelmi levelezését. Beléjük tekinteni indiszkréció, elégetni durva kegyeletsértés lenne. Megőriztük üknagyanyánk esküvői mirtuszcsokrát, ami egy marék por már, de kihajítani nem lehet, mert ez kiváltképpen szép emlék. Ennél szebb már csak az a ronggyá taposott csizma-darab, melyben üknagyapánk dédpapája jött be a házába, valahonnan a nagy Kriván mögül. A minap leemeltem a kamra polcáról egy üveg szilvalekvárt. Csak a kenyéren derült ki, hogy nem lekvár, hanem annak a kocsikenőcsnek a maradványa, mellyel anyai águnk ősmagyar felmenői a Vereckei-szoros oldalát kenegették, hogy jobban becsússzanak rajta.

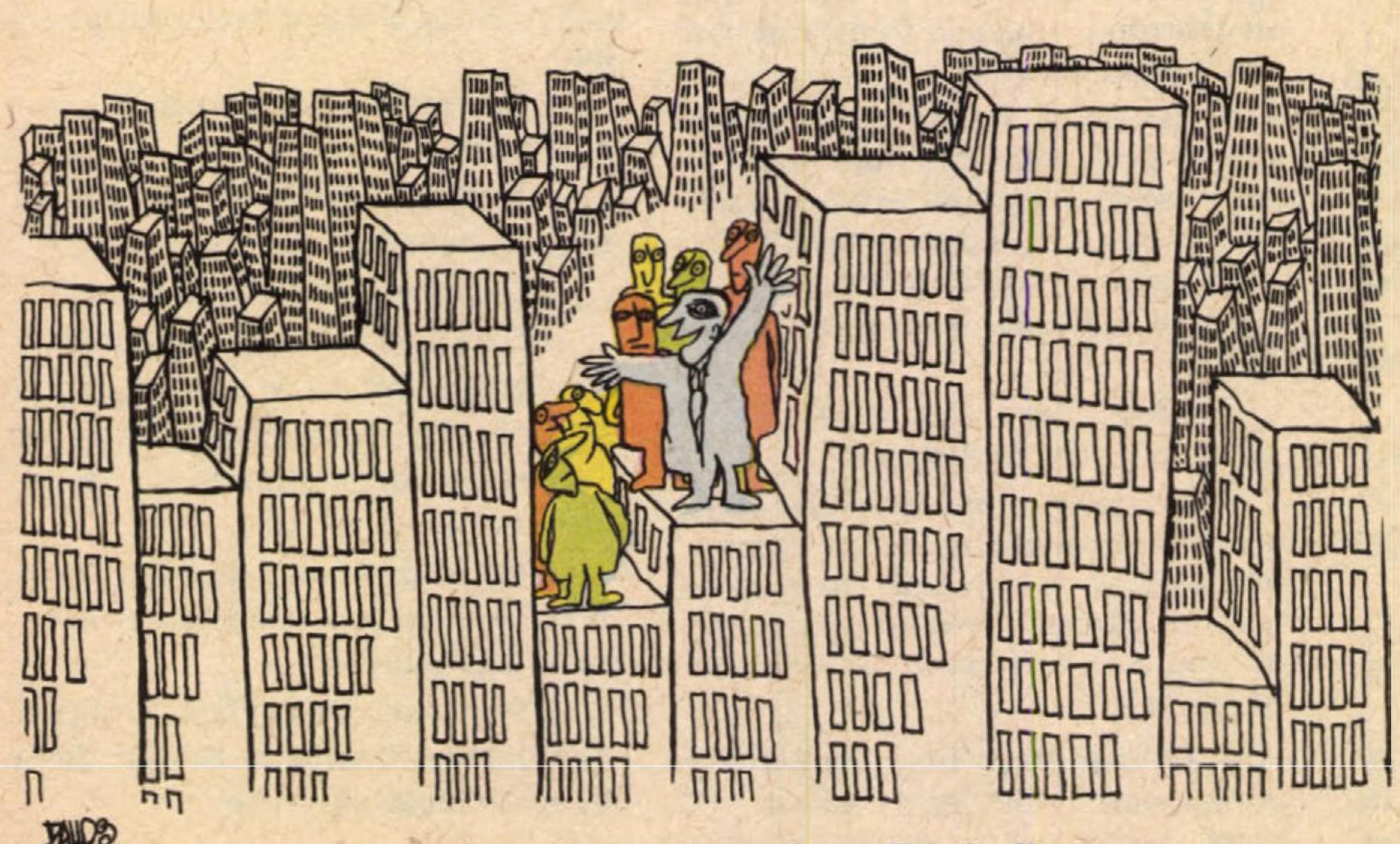
Már hörgök az indulattól, idegességemben megeszem a nyakkendőmet, de a csomó megakad a torkomon. Végre sikerül kiköpnöm. A nagymama felveszi, becsomagolja egy darabka papírba és elindul helyet keresni neki.

Lelki szemeimmel magam előtt látom a jövőt: látom az ükunokáimat — akik egy vásárcsarnok méretű raktárban élnek emlékeik között —, amint szeretettel simogatják nyakkendőm csomóját. De mi ez? Egy fiatal szőke suhanc, azt hiszem, az ükunokám férje, ki akarja dobni a csomót!

Pfuj! Hálátlan utókor! Hát így tisztelitek az emlékeimet?

Ősz Ferenc

IDEGENVEZETŐ

– És ilyen dimbes-dombos a Dunántúl..

AZ ÚJ OSZTÁLYVEZETŐ

– El kell válnunk, szívem, sajnos, nem illesz az új beosztásomhoz...

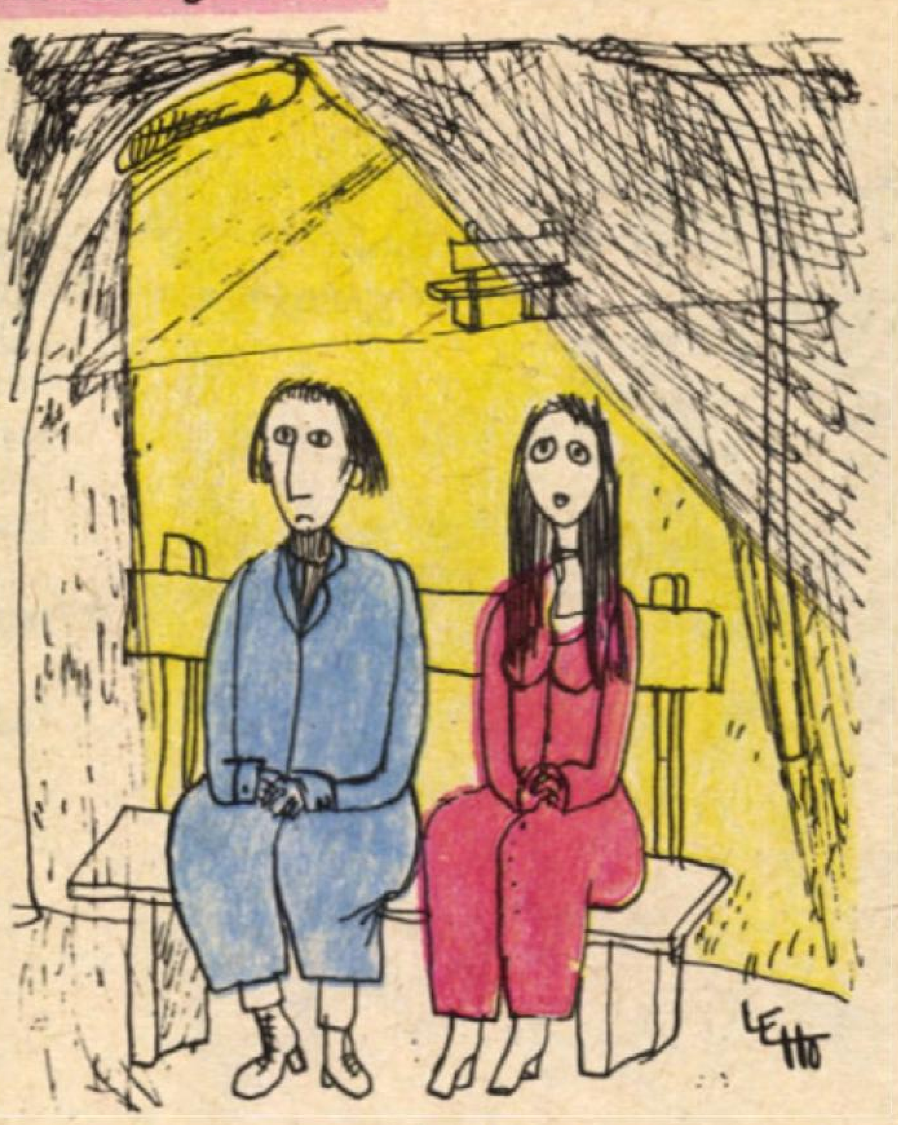
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Milyennek látják Budapestet éjjel?

Erdei Sándor:

– Nézőpont kérdése: kocsiból vagy gyalogosan?...

Lehoczky István:

– Hát, egy kicsit túl világos!...

Balázs-Piri Balázs:

– Rejtélyesnek.

Endrődi István:

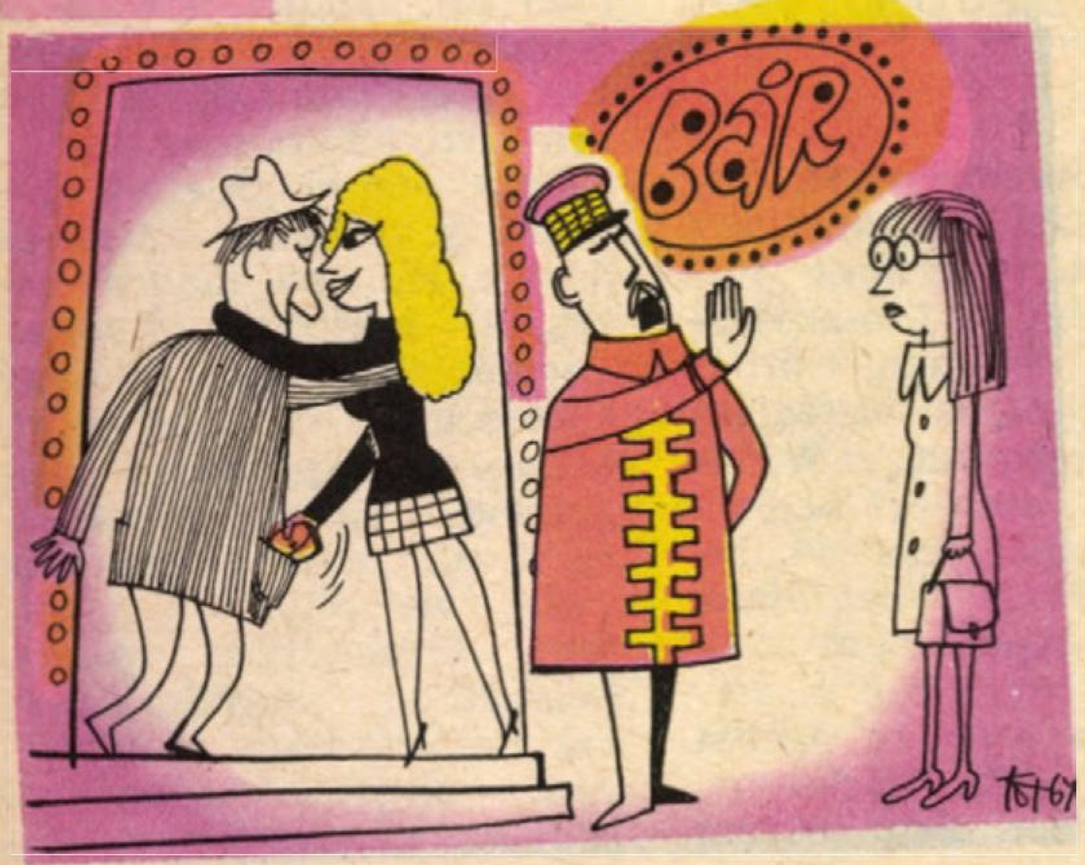
– Meglehetősen sötéten látom ezt a kérdést...

Várnai György:

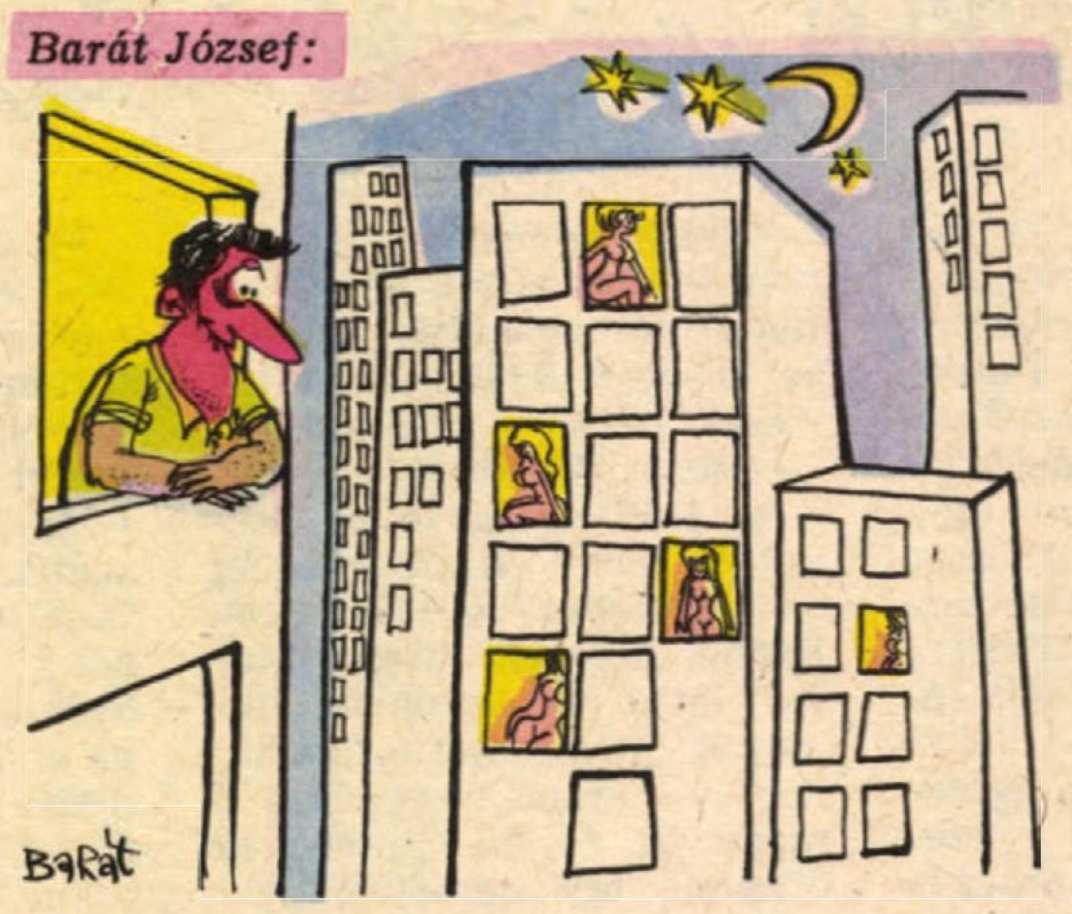
– A munka ritmusa éjszaka is lüktet.

Tót Gyula:

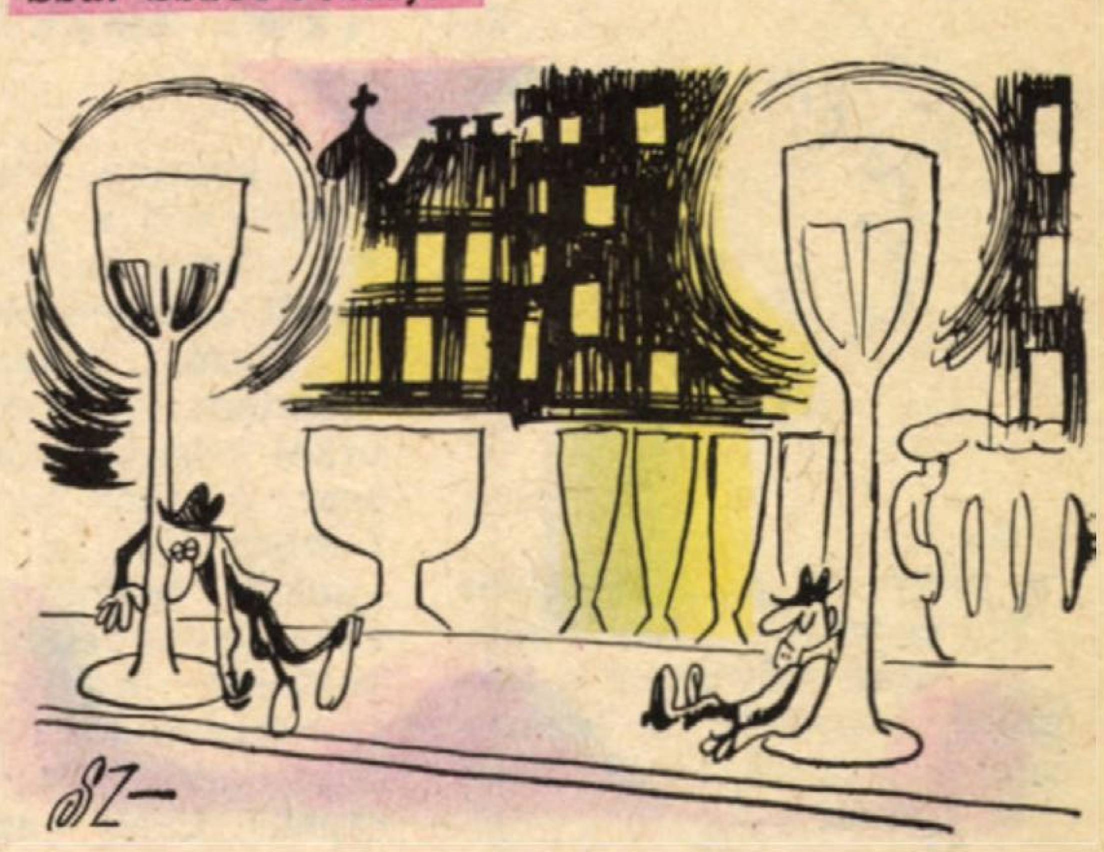
– Sajnálom, hölgyem, kísérő nélkül nem engedhetem be!

Barát József:

– A lakótelepeken nagyon izgalmasak az éjjelek.

Szűr-Szabó József:

– Ilyennek...

Vasvári Anna:

– Nem tudom megnézni. Nem jön se busz, se villamos...

Sajdik Ferenc:

– Semmilyennek! Nem engedik megnézni...

ODÜSSZEUSZ ÉS NAUSZIKAA TALÁLKOZÁSA

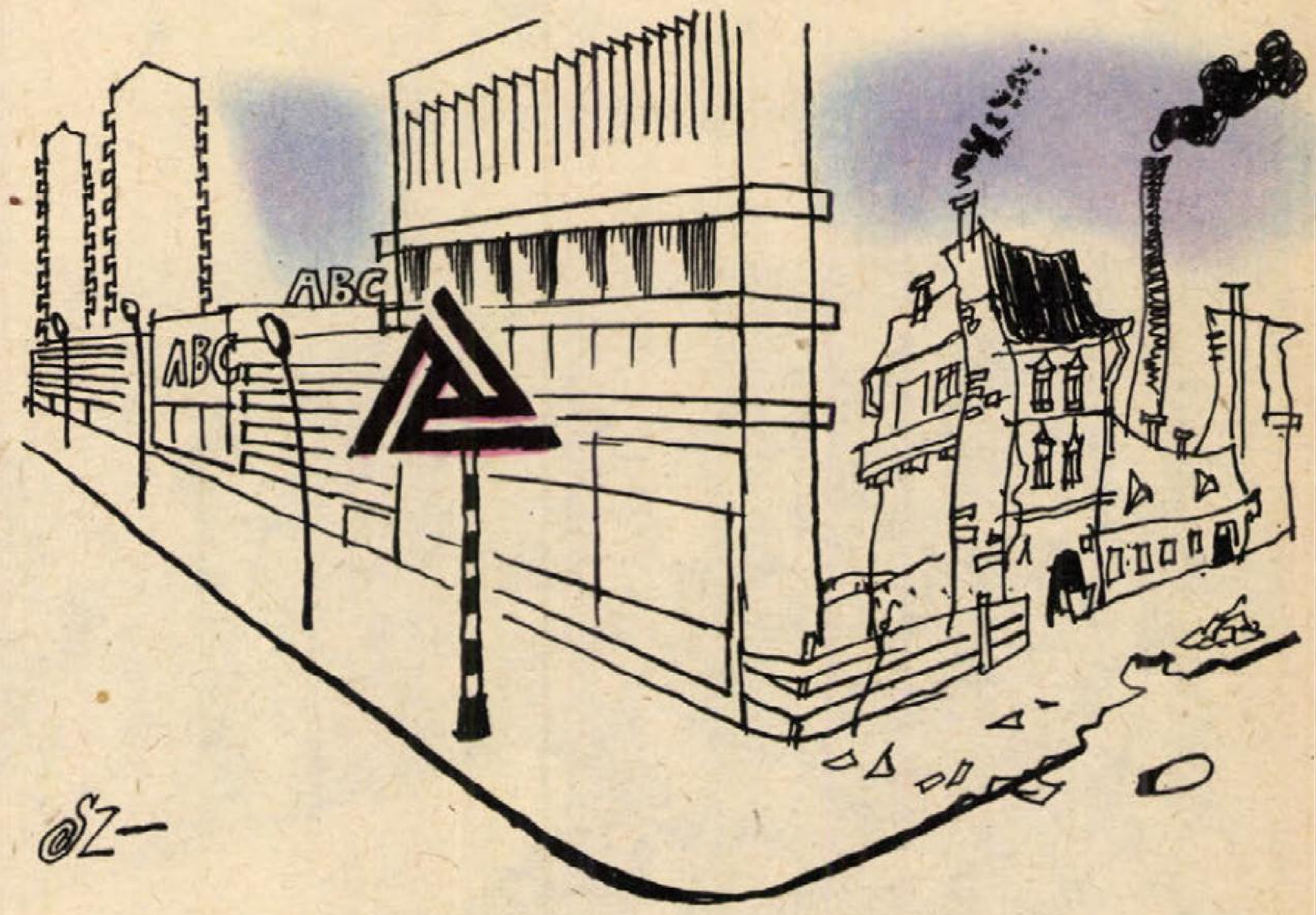
KÁBÍTÓSZERREL AZ EGÉSZSÉGÉRT!

Régóta halljuk és olvassuk, hogy a marijuana egyike a legveszélyesebb kábítószereknek, s terjesztőit éppen úgy büntetik, mint azokat, akik hasissal, vagy heroinnal látják el felebarátaikat. Most viszont meglepetéssel olvassuk az „International Herald Tribune" című amerikai újságban, hogy egy kormánybizottság szerint a marijuana „aránylag (! – ez a felkiáltójel a miénk!) veszélytelen az egészségre nézve". Sőt – mint a bizottság jelentésének más helyén olvasható – esetleg a gyógyászatban is használható, például bőrbajok és fülgyulladás ellen.

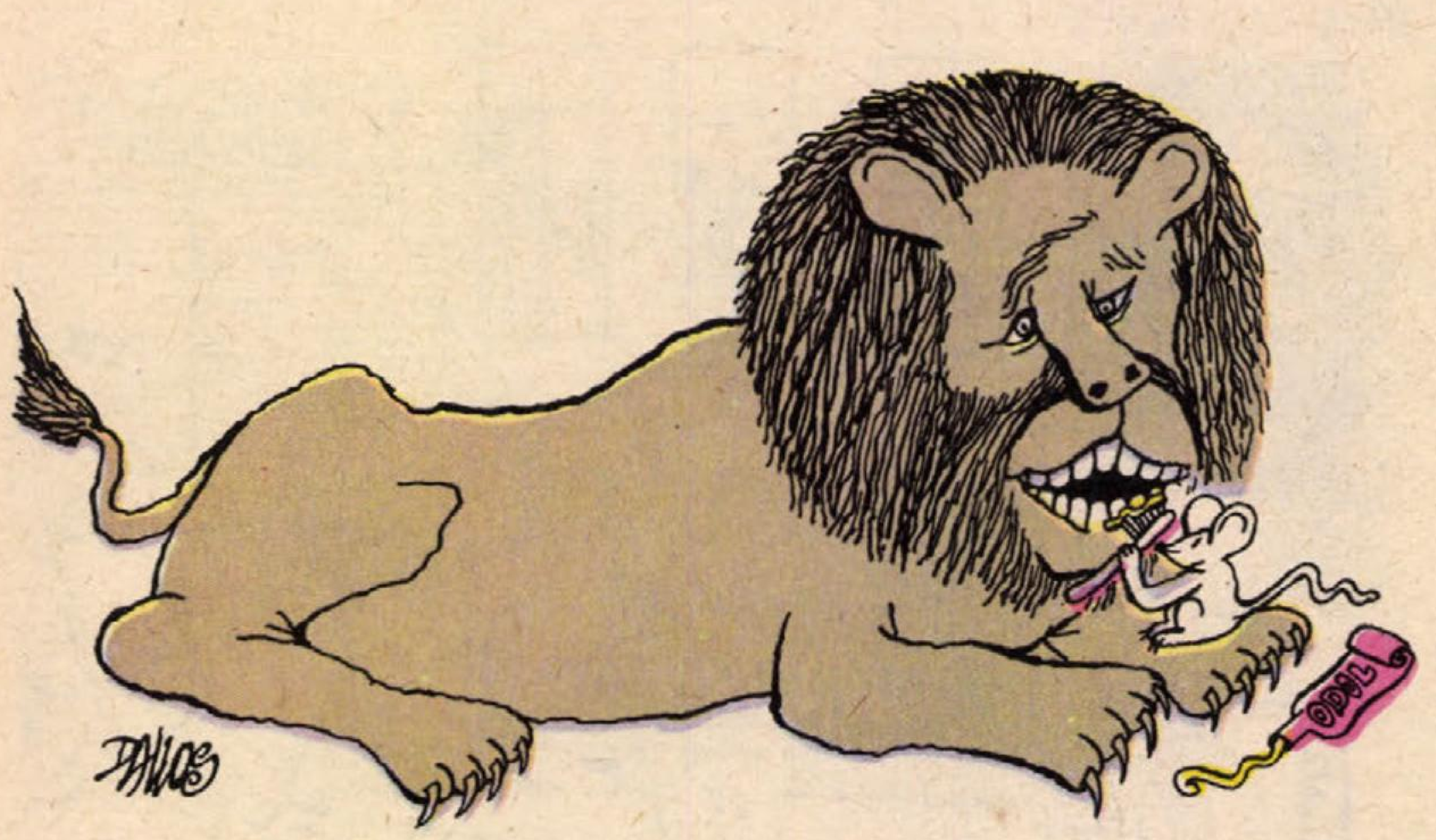
Csodálatos a tudomány! Miután leleplezte a spenótot és a C-vitamint, most elégtételt szolgáltatott egy eddig méltatlanul üldözött kábítószernek.

És a ciánkáli? Az talán nem gyógyítja meg gyökeresen a hűléses betegségeket?

KIVÁLÓ UTCA

A STRÉBER

HUMORÜGYBEN *Ungvári Lászlónál*

Vagy tíz perc kedélyes csevegés, nevetgélés után előveszem a tollamat, kinyitom a füzetemet, a tárgyra térek, azaz csak térnék...

— Mondd, miért van az, hogy a beszélgető partnereim, ha meghallják ezt a szót: „Humorügyben", egyszerre elkomorodnak? — kérdezem hosszúnak tűnő kínos csend után.

— Ez természetes, hiszen általában olyanokat keresel meg, akik a humorügyet komoly dolognak tartják. Magam is ezek közé tartozom, sőt — bevallom — nekem komolyabb, nagyobb feladatot jelent a komikus szerep, mint a tragikus.

— A látszat pedig mindig azt mutatja, hogy neked véredben van a humor.

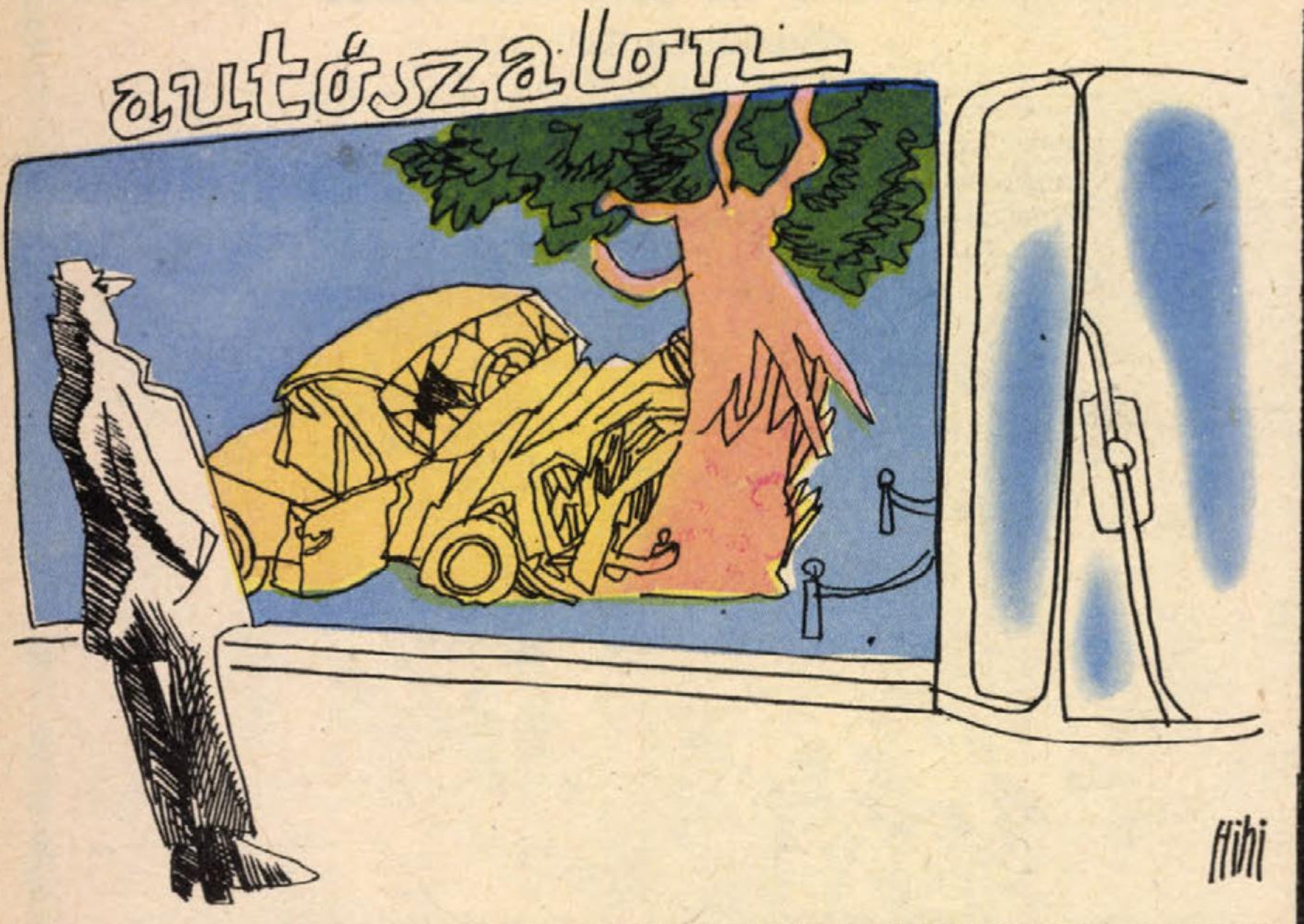
— Ez nem látszat, ez valóság, szerencsés adottság, de csak ahhoz elég, hogy vállalhassak komikus szerepet. Maga a játék már komoly munka. Kétszeresen komoly, mert minél komolyabb a komikus szerep alakítója a színpadon, annál hatásosabb a humora. Tudom, példát kívánsz. Mondom. A felszabadulás utáni hősi korszakban egyszer, amikor az influenza fölborította a műsortervünket, bedobtuk Molière Fösvényét, délelőtti elhatározással estére. Minden szerepre akadt olyan egészséges, aki tudta is a szerepet. Csak az előadás előtti összeolvasó próbán derült ki, hogy más-más fordításban tudjuk. Én, Cléante-ot, a szerelmes ifjút játszottam. Fecskét, az inasomat Major Tamás alakította. Az csak természetes, hogy mi is kétféle fordítást tudtunk. Az ördögnek azonban ez nem volt elég. A második felvonásban eltüntette azt a hosszú tekercset, amelyről az inasnak föl kell olvasnia a zálogba adandó tárgyaim jegyzékét. „Uram, nem találom a tekercset" — mondja Major, és én először azt hittem, hogy így variálta a szöveget a második fordítás. Ám pillanatok múlva megértem, hogy Major függetlenül a fordítástól, nem találja a tekercset. „Biztos kint hagytad, eredj és keresd meg, addig én lesem, nem jön-e az öreg" (mármint Harpagon) — mondom, és az ajtónál kukucskálva „lesem az öreget". Kisvártatva jön vissza Major: „Nincs kint" — közli. „Majd én előkerítem, lesd addig te az öreget!" Evvel kimegyek és én gyötröm a kellékest. Hiába. Megyek vissza. Major látja az arcomat, hunyorít. „Már sejtem, hol lehet" — mondja és újra ő megy ki és én „lesem az öreget". Így kerestük perceken át egymást váltva komoly kétségbeeséssel a tekercset, s evvel olyan vidámságot keltettünk, hogy amikor Major végleg lemondva a tekercsről, összeszedett papírdarabokról halandzsázta végig a zálogtárgyak tömegét, igazán mindegy volt, mit beszél, a szűnni nem akaró nevetéstől úgysem lehetett érteni.

— Komoly darabban is szoktál rögtönözni?

— Nem, egyáltalán nem *szoktam* rögtönözni. Egy színész sem *szokott* rögtönözni, de olykor mindnyájan kénytelenek vagyunk rögtönözni. Nem csak a színészek és nem csak a színpadon! Az egyik legsikerültebb és legemlékezetesebb rögtönzésemet én — például — mint civil követtem el. Így történt:

— Az ötvenes évek végén a nyári szabadságom egy részét Angliában töltöttem. Régi jó Moszkvics-kocsimmal mentem, s ott is avval jártam. A vakációm vége felé jutottam el Windsorba. Ott, amikor megláttam a pompás kastélyt, bizony elállt a lélegzetem. Sajnos azonban nem csak az én lélegzetem állt el, hanem a kocsimé is. Hiába nógattam, hiába kérleltem, nem mozdult. Egy ott élő házaspár volt velem. Mondták, nézzem meg a motort. Megtettem a kedvükért, bár tudtam, hogy hiába nézem, hiszen nem értek én ahhoz. Azért valamire rájöttem. „Meg kell tolni!" — mondtam nagy hozzáértéssel. Így vonultunk a kastély bejáratához, majd a csodálatos kincsek megtekintése után vissza Londonba. A kocsi ment egy darabig, aztán megállt. Néha sikerült beindítani, néha meg kellett tolni, de csak megérkeztünk az egyik legnagyobb garázshoz. Ott megállapították, hogy megrepedt az osztófej. Ki kell cserélni, majd hozatnak valahonnan Európából, mert a szigetországban nem akad Moszkvics alkatrész. Mondom, nekem három nap múlva Pesten kell lennem, mert kezdődik a színházi évad. „Akkor meghozatjuk repülővel" — nyugtat meg a garázs tulajdonosa, s közli a hozzávetőleges költséget. Én ettől azonban csöppet sem nyugodtam meg, sőt... Ekkor mentő ötletem támadt. A volánhoz ültem, és a már említett módon keresztül hajtottam London városán. Nos, nem túl nagy sebességgel, de csak eljutottam a diplomáciai negyedbe, a szovjet követségre. Csakhamar a követség egyik vezetője elé kerültem. Elmondtam, milyen helyzetben vagyok, csak azt nem tudtam megmondani angolul (magyarul sem jön mindig a nyelvemre), hogy a Moszkvics melyik alkatrésze hibásodott meg. „Ne tessék fáradni" — legyint a titkár, és karonfog. Megyünk együtt az épület elé. Ő ott leveszi a kabátját, föltűri a fehér inge ujját, és nagy szakértelemmel szemügyre veszi a motort. Pillanatok alatt megállapítja, mi a baja, s megvigasztal: akad nálunk a garázsban megfelelő alkatrész. Beszerelik, másnap reggel mehetek a kocsiért. Nos, ennek a *rögtönzésemnek* köszönhettem, hogy az évadnyitó társulati ülésre percre pontosan megérkeztem. Csak annak végeztével mentem haza, lemosni az út porát.

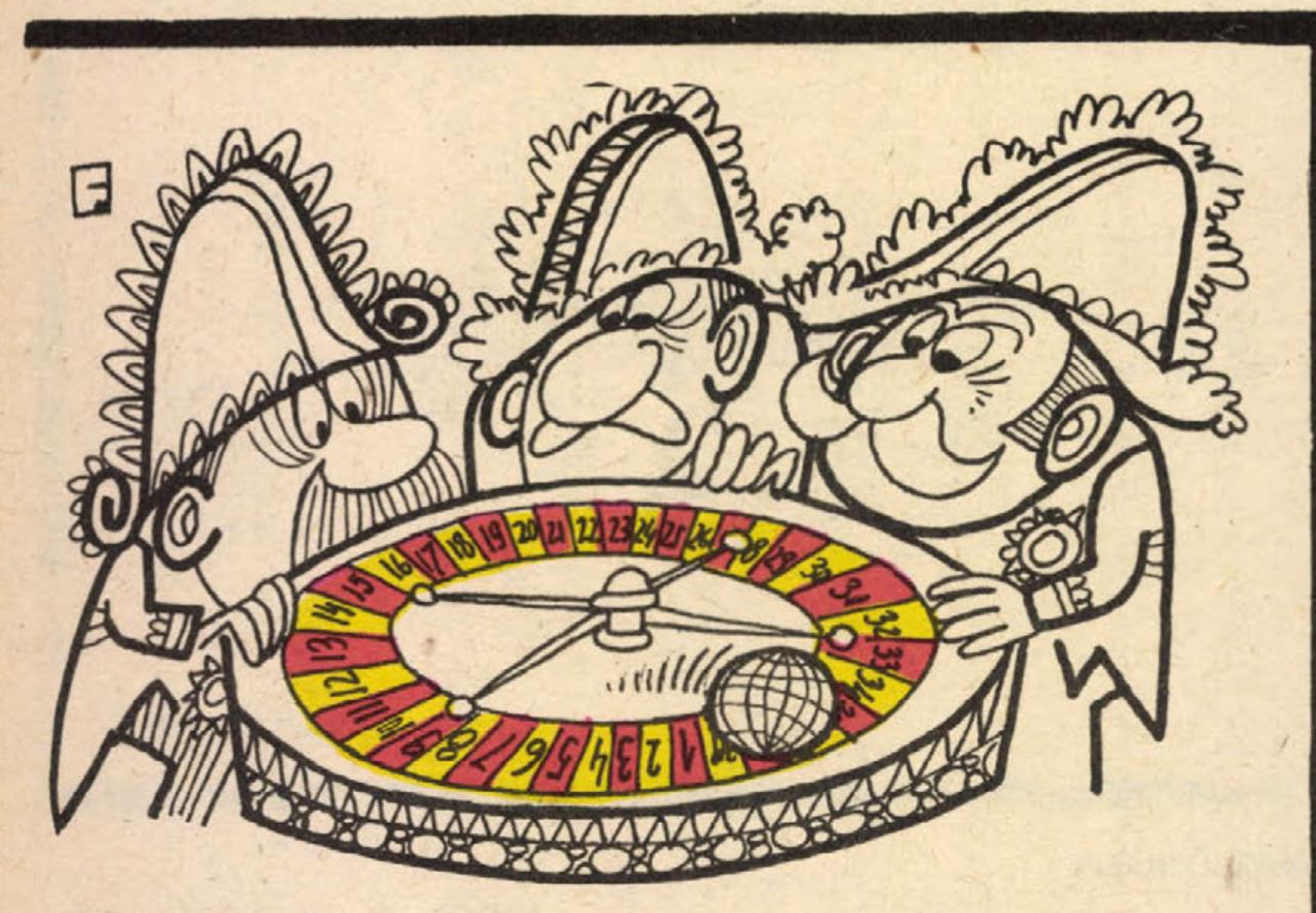
Sólyom László

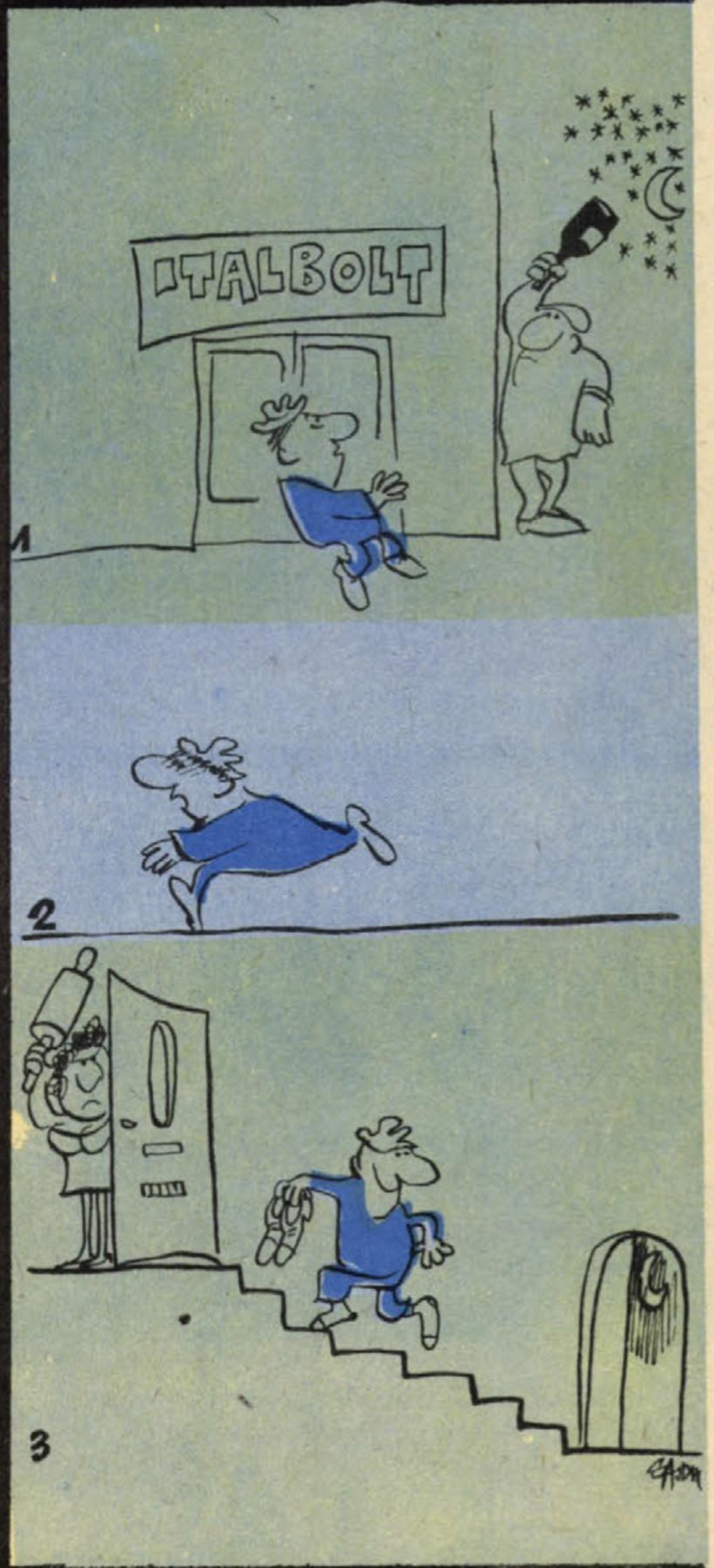

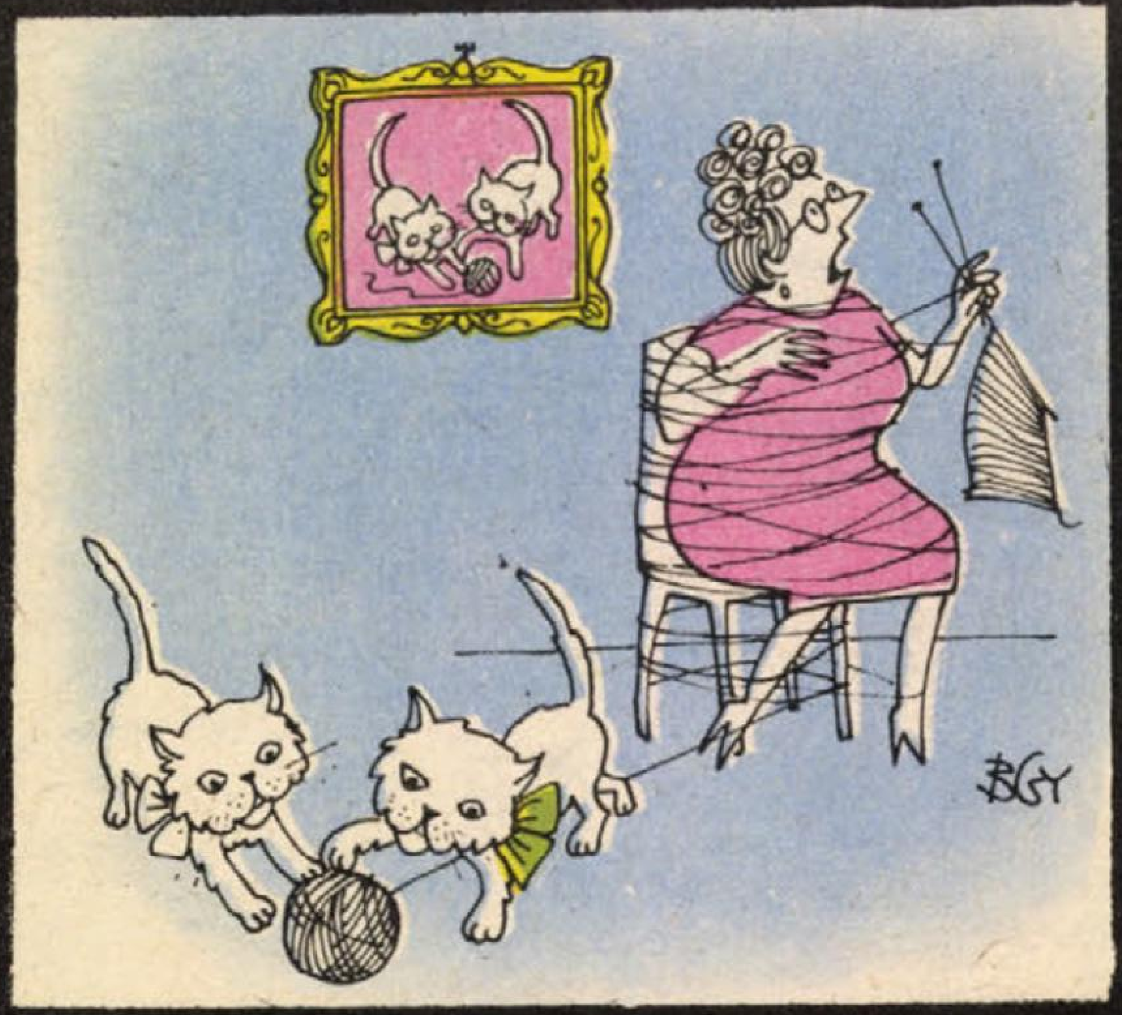
fátum

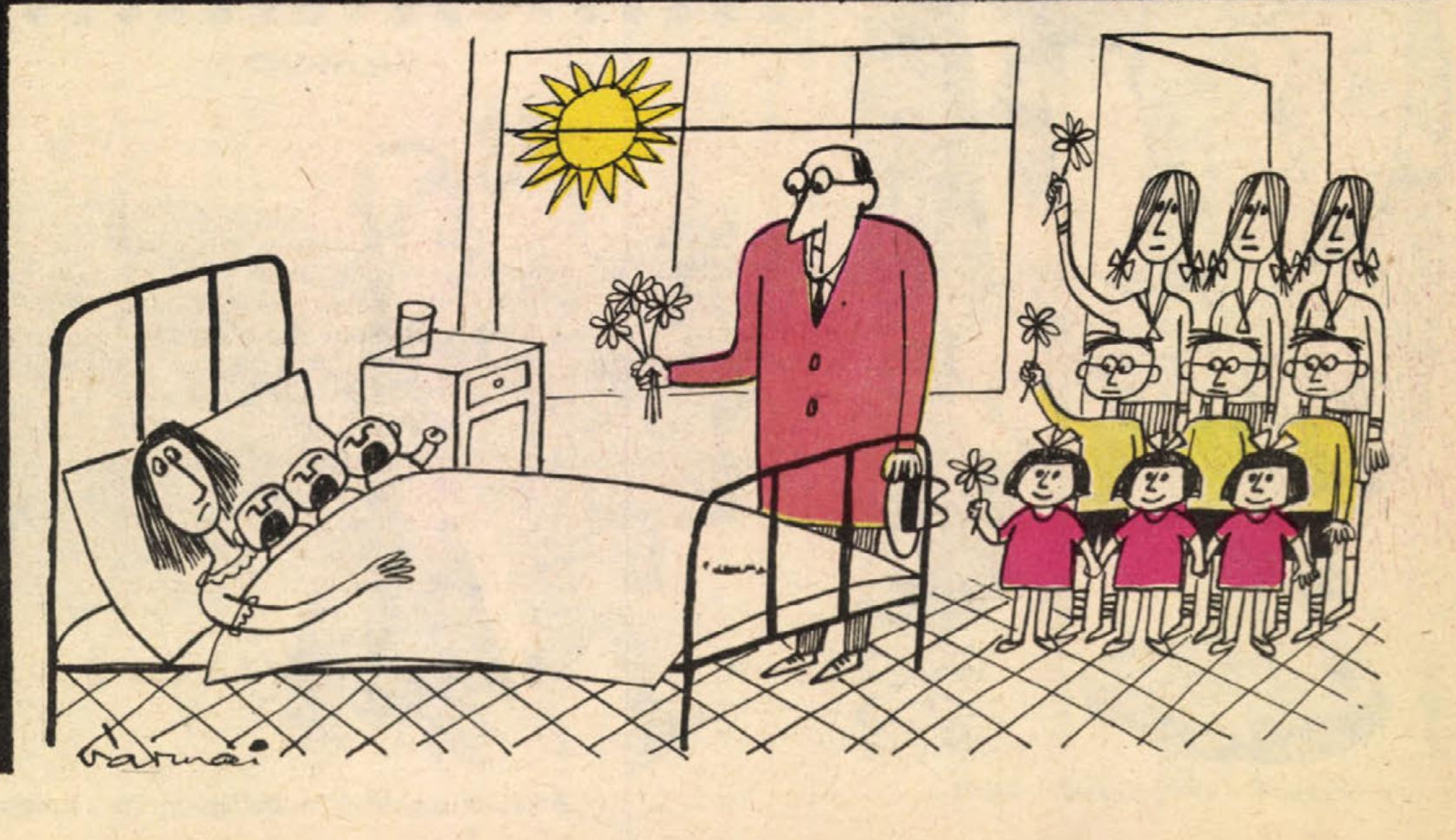
HEGEDŰS,
SZŰR-SZABÓ,
FÜLÖP,
BALÁZS-PIRI,
BRENNER,
SAJDIK,
VÁRNAI

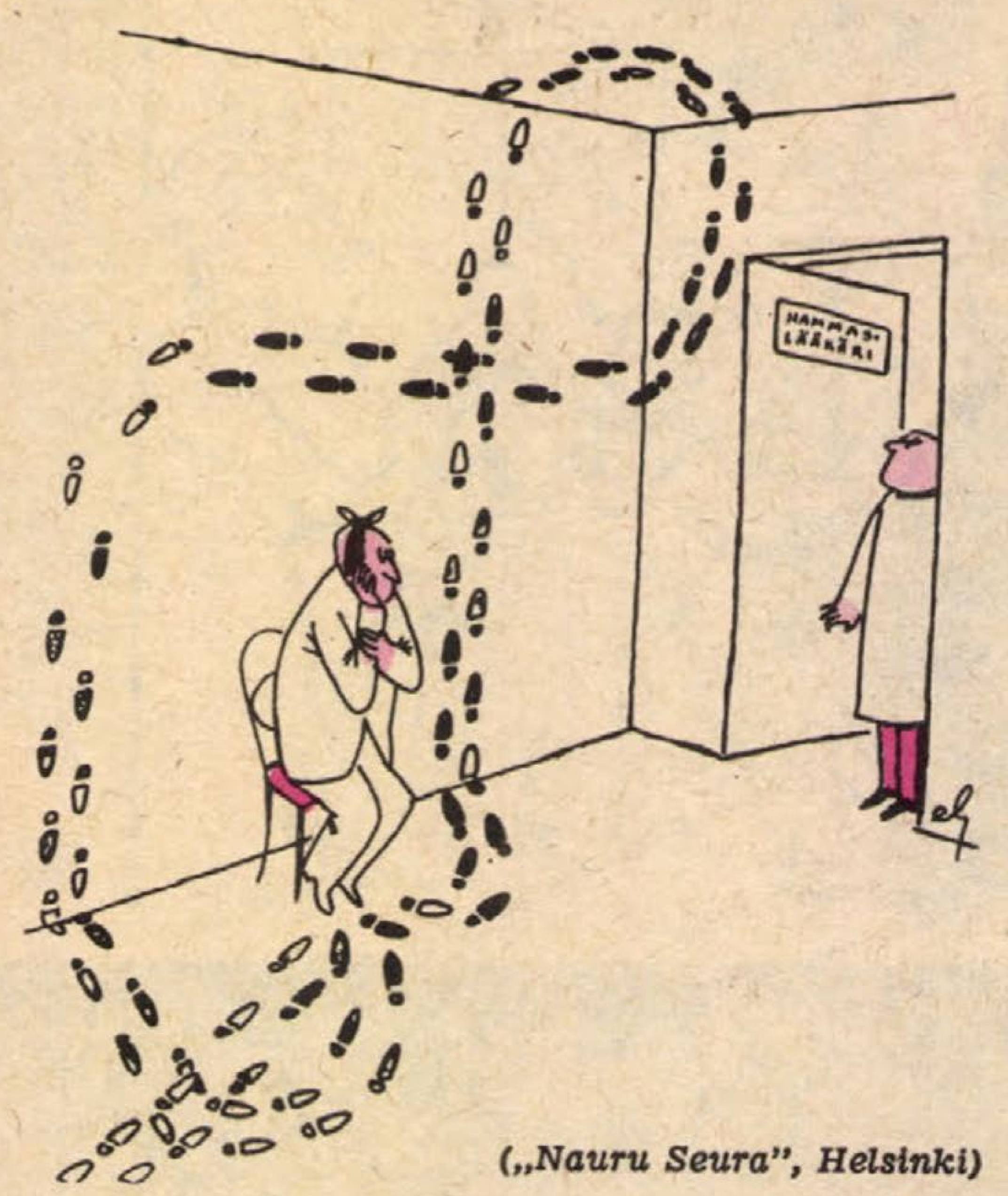

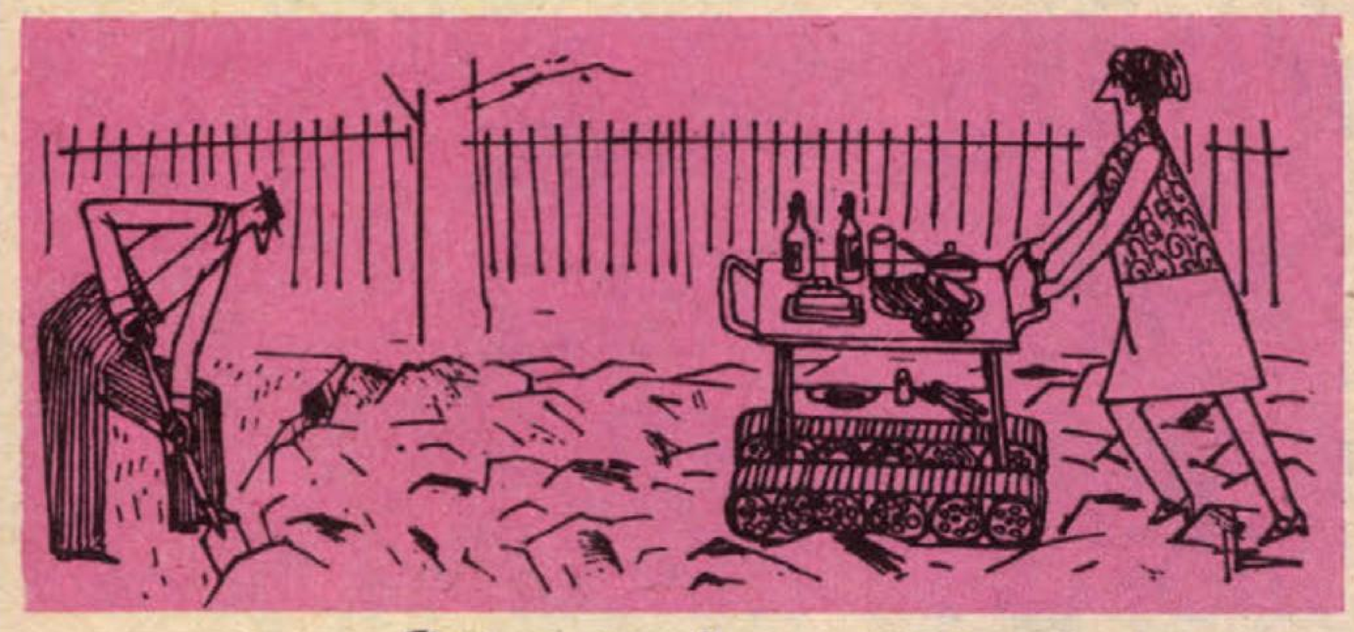
IMPORT HUMOR

FOGORVOSNÁL

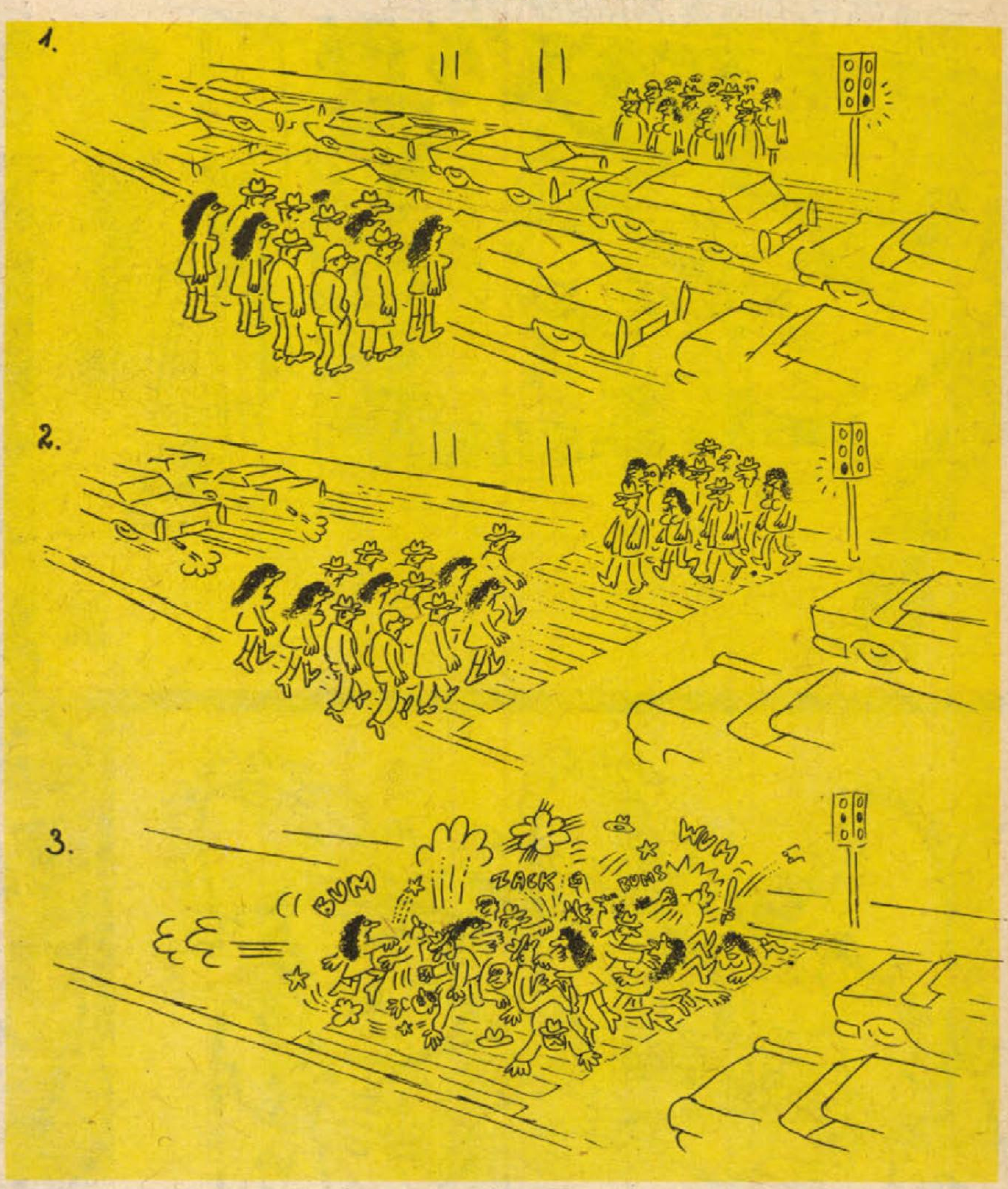
(„Nauru Seura", Helsinki)

CSAK ELŐKELŐEN

– Fiam, a reggeli ... („Eulenspiegel", Berlin)

KÖZLEKEDÉSI TÖRTÉNET

(„Jezs", Belgrád)

KETTŐS JELSZÓ

Az NSZK-ban az utolsó labdarúgó bajnoki idényben egymást érték a botrányok: jó néhány játékosról kiderült, hogy lepénzelték, a csatárok például a leggyöngébb védelemnek sem rúgtak golt ... Innen van a tréfás kérdés, amely ma a nyugatnemet társaságokban járja:

– Mi a különbség egy bankrabló és egy profifutballista között?

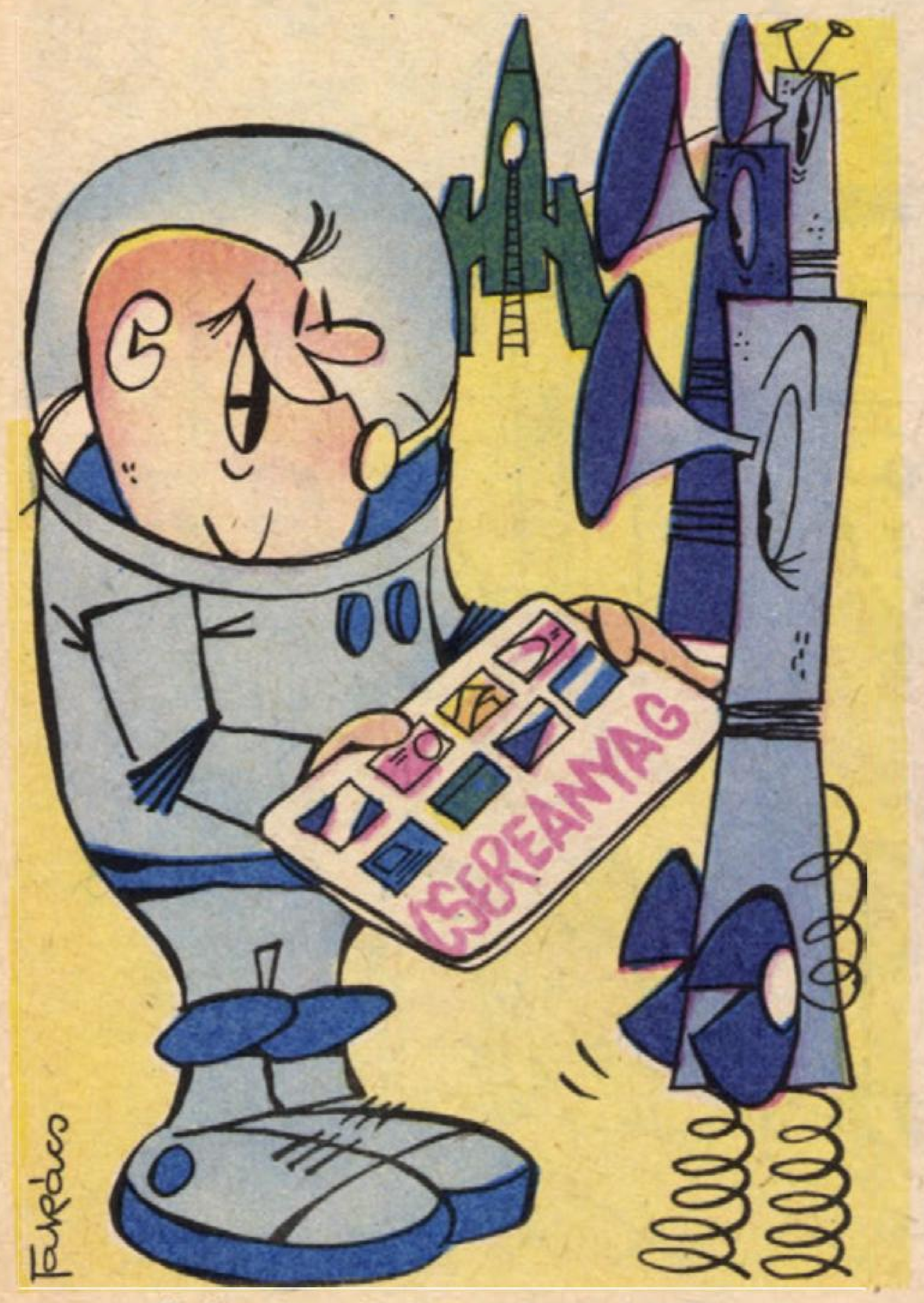
– ?

– Semmi. Mindkettőnek az a jelszava: Ide a pénzt vagy lövök ...

MUNKAERŐHIÁNY

MEGÉRKEZÉS A MARSRA

– Gyűjt itt valaki gyufacímkét?!

NAGYFŐNÖK

– Azonnal kapcsolom az igazgató kartársat!

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

FIGYELEM!

A készítmény napos, meleg helyen megzavarodhat.

Kösz a figyelmeztetést. Majd árnyékba visszük a készítményt, jeges borogatást teszünk a homlokára és megnyugtató szavakat suttogunk a fülébe.

(Egy üveg hajszesz kísérőcímkéjét beküldte Száraz Lászlóné, tiszaberceli olvasónk)

Készülünk az üdülőszezonra?

(Balatonfüreden fotózta Szőllősi Gyula)

ÁLLÁS

ÁLLÁST KERES

Több oklevéllel rendelkező építőipari szakmunkás elhelyezkedne tehenésznek Pest megyében, — „Tisztaság H 21 700" jeligére a kiadóba.

Agrármérnök hosszú nagyüzemi gyakorlattal főagronómusi állást vállal, „Felesége kö- nő 397 361"

Építsünk tehenet

(A Népszabadság apróhirdetései közül ollózta Czibusz Pál, zagyvaszántói olvasónk)

2./ Kölcsönfelvételnél feltétlen vegye igénybe a kölcsönfedezeti életbiztositást!

3./ Gondoljon a jövőjére és öregségére! Kössön állatkiegészítő biztositást!

Mi ez: csillogó perspektíva, vagy gorombaság?

(Egy takarékszövetkezeti tájékoztatóból ollózta Szabó István, dunaújvárosi olvasónk)

Hét pofon
Naponta az Urh-n

Meddig lehet ezt bírni?

(A Rádió- és Televízióújságból nyirta Gálos Éva, győri olvasónk)

Kutyanyelv

I.

Elmondom, honnan ered az „Ismerd meg hazádat!" mozgalom. Előbb azonban néhány szót magamról:

Aki ismer, az tudja, minő józan vagyok és mily mértékletes. Egy korty nem sok — én annyit sem iszom. Soha nem is ittam. Egyszer sem fordult még elő, hogy azt mondtam volna: „mindenki a vendégem!" és egyszer sem ébredtem még nagybőgőben. Nem kergetem a szerencsémet totóval-lottóval, nem vagyok kártyás. Akkor hát miért él az ilyen? — kérdezhetné valaki, hát mindjárt felelek is rá: szivarozni szeretek! A finom szivar, az már döfi! Namármost:

Sajnos tudom, hogy milyen egy jó szivar! Megkóstoltatta velem a külkereskedelmünk, amikor először importált Kubából valódi havannait. Mindjárt bele is szerettem közülük a „Rómeó és Júlia" nevezetű és fajtájú szivarba. De szerelmünk nem volt hosszú életű és nem az én hibámból: kifogyott a dohányosboltokból. Ekkor keresni kezdtem a Rómeót, mint eltűnt kedvesét az idült nikotinista. És itt kapcsolódik az ügy az „Ismerd meg hazádat!" mozgalomhoz.

Először csak a főváros távoli kerületeit jártam be, trafikról trafikra kutatva kedves szivarom után, aztán egy-egy szabadnapomon leutaztam a nagyobb városokba — félárú vasúti jegyem van — s mindenféle dohányos-boltokban, szállodák pavilonjaiban érdeklődtem: nem járt-e arra az én márkám, s nem rejtőzik-e még egy-kettő a boltban? Bizony mondom, ha külkereskedelmünk behozatala folyamatos lenne, soha nem ismertem volna meg az óbudai vagy a lőrinci új lakótelepeket, s a miskolci egyetemi várost is csak képről ismerném. Nem cserkésztem volna be a Bükk-hegységet, trafikról trafikra és nem nőtt volna úgy a szívemhez Győr, ahol egy fél dobozzal találtam a szivaromból.

Később már nem kerestem, lemondtam róla. Nem szégyellem: még meg is vigasztalódtam, a sebeket begyógyítja az idő, meg persze egy másik jó szivarfajta is. Mert jött a „Punch". Én megszerettem, ő elment. Kezdődött érte az országjárás. S nincsen már „Henry Clay" sem, elment a szép vastag „Upmann", s a törékeny „Hoyo" is elment.

Tudom, lesz olvasó, aki azt mondja erre: sose legyen nagyobb bajom! És hozzáteszi: talán kiskorában az asztal körül kergették, ha nem lógott egy „Rómeó és Júlia" a szájában? Erre azt felelem: a dohányosok megértenek, mert ők tudják, milyen átkozott dolog egy megszokott cigaretta-fajtáról áttérni egy újra, újabbakra.

A nemdohányzóknak pedig — mivelhogy nemcsak a szivarról, hanem a folyamatos áruellátásról is szól a történet — azt ajánlom, hogy a szivar helyett gondoljanak valami más árucikkre. Például helyettesítsék be a szivart a bébiétellel, s olvassák így:

Családom legkisebb tagja igen megkedvelte az osztrák bébi-ételt, melyből négyet-ötöt is elszívott naponta, mint én a Rómeóból, csak ő cumis-üvegből. Viszonya azonban a bébi-étellel nem volt hosszú életű, két hónap után a boltokból kifogyott, utánrendelés nem érkezett. Először csak a peremkerületeket kezdtem járni a bébi-étel után, majd a vidéki nagyvárosok következtek . . .

(Helytakarékossági okból tessék megint elölről olvasni a cikket, bébi-étellel!)

II.

Ismerik, ugye Castor és Pollux nevét? A barátság legendás, ma már fogalommá lett, isteni eredetű testvérek nevét? Hát ekként emlegettek engem G. barátommal, hoszszú éveken át. Mindenkor együtt kéz a kézben, munkában és szabadidőben. Szétválaszthatatlanul.

Ugyanis G. barátom mindig is rendezett anyagi viszonyok között élt és megszámlálhatatlan esetben segített ki kisebb-nagyobb összegekkel. De minden alkalommal leszögezte:

— A legközelebbi honoráriumodból visszakérem!

Persze, G. ismer is — hiszen összenőttünk, mint Castor és Pollux — s tudja: ha nincsen az oldalam mellett, mikor én éppen felveszem a járandóságomat, másnap már hiába is kérné a pénzét. Ezért egy percre sem válik meg tőlem. Követ hát, tűzön-vízen át.

Lehet, hogy az emberiség megint szegényebb lett egy szép legendával . . . ?

Somogyi Pál

ANGOL HIDEGVÉR

Az angol férj nézi-nézi, amint felesége a lefekvéshez készülődik. Egyszer csak megjegyzi:

— Milyen érdekes, szívem, a bal lábadon a harisnyán leszaladt egy szem!

Az asszony vállat von:

— Mi ebben az érdekes?

— Az, szívem, hogy amikor délután elmentél hazulról, a jobb lábadon volt ez a leszaladt szemű harisnya!

HORDOZHATÓ TÉVÉ

– Állandóan ide kell hordoznom javításra.

KÜLFÖLDIEK MAGYARORSZÁGON

– Ha tudtuk volna, hogy itt ilyen értékes az üveg, nem lett volna gond az ajándékozás.

ÖNKISZOLGÁLÓ MOSODA

VIRSLIBÜVÖLŐ

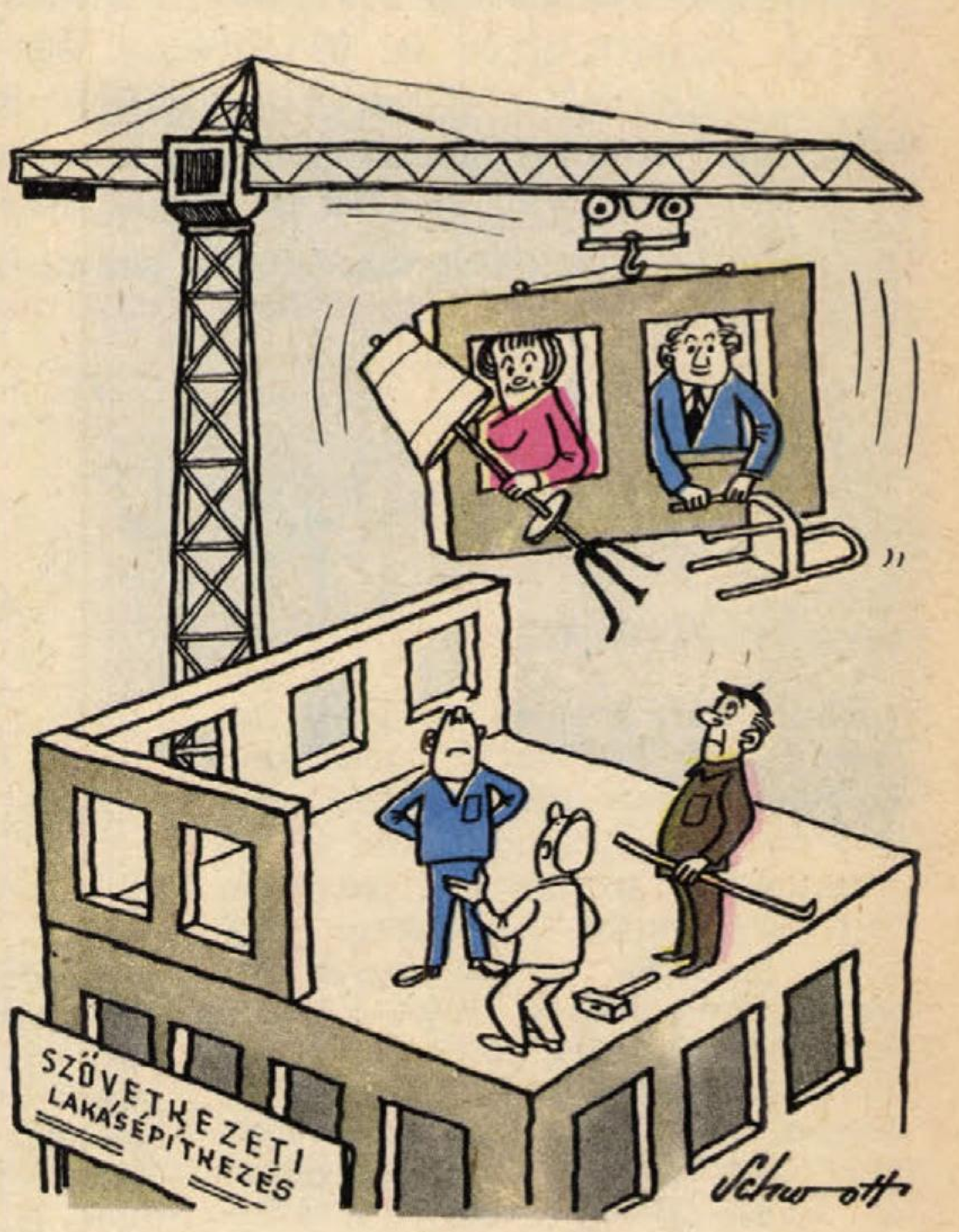

RIPORTEREK ANYAGGYŰJTÉSEN

– Adj' isten, bátyám! Nem tud errefelé valamilyen jó kis panamázó téeszt?

TÜRELMETLEN ÉPÍTKEZŐK

DIRIB-DARAB

ÖNISMERET

Óriások vagyunk, ha a bolhákhoz hasonlítjuk magunkat.

*

ÓKORI JELENET AVAGY GLADIÁTORJÁTÉK AZ AMFITEÁTRUMBAN

— Üdvözlöm a győzteseket!... — mondta a vezér, majd ránézve a holtan heverőkre, hozzátette: — és üdvözlöm a veszteseket is...

*

A legkellemesebb mások babérain pihenni.

*

Egy előrelátó férj így szólt a feleségéhez:

— Nem veszek csokoládét neked drágám, mert úgyis megeszed...

*

BÜROKRATA BIKA

Istállójának ajtaján ez a felirat állt:

„Tenyésztési ügyben naponta 2 és 4 óra között fogadok.
(Szerdán szünnap)"

HÁZASSÁGI HIRDETÉS

Férjhez adnám a feleségemet, rendes, tisztességes emberhez. „Nekem elég volt!" jeligére.

*

EGY GYERMEKRŐL

Szülei mindig kitűnő nevelésben részesítette.

*

Egy virágüzletben — télvíz idején — ki volt írva:

„Hóvirág, jégvirág állandóan kapható!"

*

A költő szomorúan nézte a kezében levő filléreket.

— Aprópénzre váltottam a tehetségemet... — mondta.

*

SZAKISMERET

— Milyen képtolvajok lesztek — korholták a tolvajiskola növendékeit —, ha nem hallgatjátok szorgalmasan a művészettörténeti előadásokat?...

B. Szilágyi János

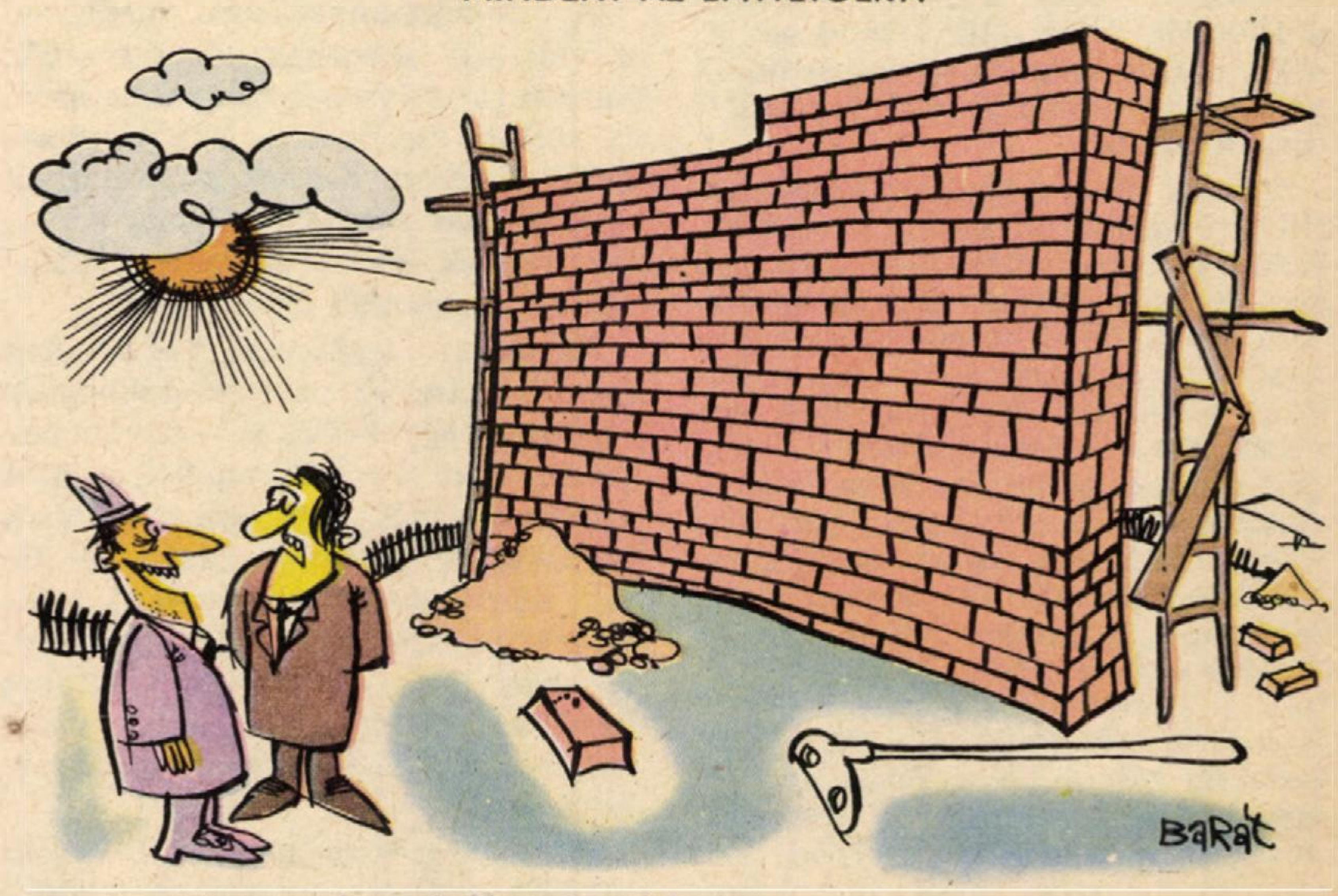
NAGYZOLÁS

Marseille városa arról híres, hogy lakói szeretnek nagyokat mondani. A cirkusz bejáratánál leste el a Paris-Match embere ezt a beszélgetést:

– Aztán mondd, tényleg olyan kicsi az a törpe?

– Még hogy kicsi? Ha hasogat a tyúkszeme, azt hiszi, hogy a feje fáj!

MINDENT AZ ÉPÍTTETŐÉRT!

– Látom, szépen épül a társasházatok.
– Ne is mondd. Először a panaszfalat húzták fel.

ANYASZIV

– Nem tetszel ma nekem, Jancsika. Olyan sápadt vagy!...

RÉBUSZ

218. rejtvényünk megfejtése:

Teherán

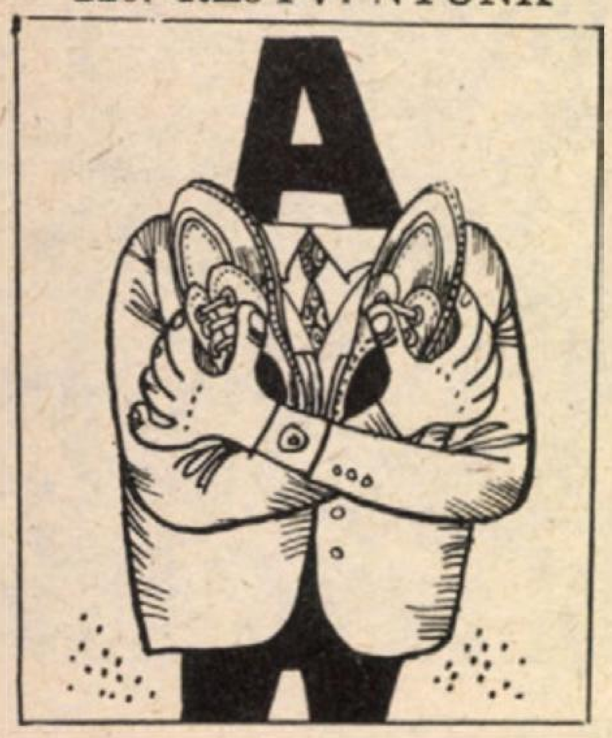
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Molnár Sándorné, Bp. VIII., Vajda P. u. 43.

Vojtkó Vilma, Sopron, Templom u. 20.

Ifj. Péntek Károly, Veszprém, Stadion út 3.

220. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb március 20-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-11 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — **Felelős vezető: Bolgár Imre**

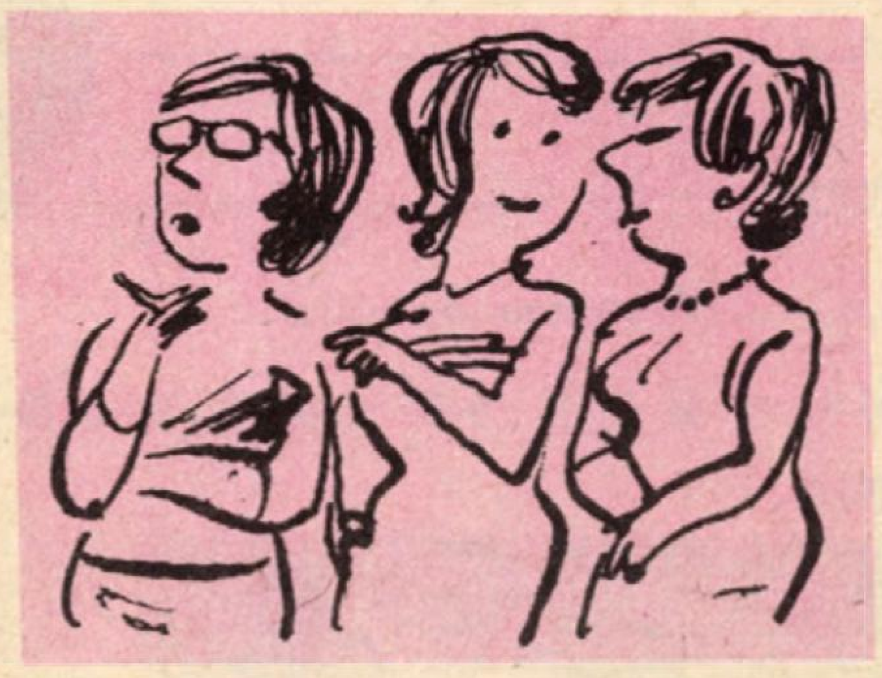
INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

Védőbeszéd hasból

Tollat ragadok, hogy védelmembe vegyek egy lenézett, megbélyegzett, mind gyakrabban szégyenpadra ültetett emberi csoportot. Nincsenek illúzióim. Tudom, hogy védőbeszédem jobbik esetben süket fülekre talál, a rosszabbikban felbőszíti harcias ellenfeleimet, s majd sárral dobálnak meg, lealáznak, kifütyülnek, megvető jelzőket aggatnak rám: hitvány nyárspolgár, retrográd elem, visszahúzó erő...

De vállalom, mert szívem, lelkiismeretem azt diktálja, hogy a gyengék, az üldözöttek mellé álljak. És ezt a csoportot mostanában sértegetik, bántalmazzák, gúny és nevetség tárgyává teszik.

Ez a csoport a házias nő.

Mind gyakrabban hallok olyasféle megjegyzéseket, hogy „X. Y.-né ... ha-ha ... az folyton mos, főz, takarít ... Sőt, képzeld, mindig meleg ételt főz ...” Újságcikkekben is — ha nem nyíltan, hát burkoltan — fölényes, fitymáló utalások találtatnak a „háziasszonytípusról”, a főzőkanál rabjáról, nem is beszélve a becsületsértésnek beillő megjegyzésekről, amelyekkel azokat illetik, akik — horribile dictu — saját kezűleg főzik be a baracklekvárt.

Hol van már az az idő, amikor az asszonyok recepteket cseréltek egymással?! Jobb társaságban egy asszony, nem akarván rossz hírbe keveredni, letagadja, ha sütni-főzni tud, s ha ad valamit a tekintélyére, akkor a vendéglők étlapjaiban való jártasságát fitogtatja. S mily gyakran hallom, hogy tisztes korú asszonyok kevélyen vallják: Én még egy rántottát sem tudok megsütni ... Mintha bizony ez valami nagy dicsőség volna!

De megálljunk, nehogy valaki azt higgye, hogy lebecsülöm a női intellektust, és azt kívánom, inkább műveletlen legyen az asszony, de házias. Már maga ez a feltételezés is sértő, mind rám, mind a házias nőkre. Azt a sanda gyanúsítást tartalmazza, hogy aki főz, az buta, aki viszont nem főz, lángész. Szerény véleményem szerint, attól még nem művelt a nő, ha lekozmálja a töltött káposztát. Öröm, ha egy hölgynek véleménye van a nonfiguratív szobrokról, de ha a túrósgombócai is nonfiguratívok, ahelyett, hogy szép egyenletesen gömbölyűek és pillekönnyűek lennének, az már nem különleges érdem. Imponáló, ha tisztában van az atommag titkával, de nem szégyen, ha emellett még ismeri a töpörtős pogácsáét is...

A baj ott van, hogy ez a közvélemény — a nem házias nők erkölcsi terrorjára gondolok — ránk, férfiakra is megfélemlítően hat. Hovatovább mi sem merjük bevallani, hogy feleségünk (vagy leányunk) jóízűen főz, mert úgy néznek ránk, mint mucsai zsarnokokra, akik a nőket korbáccsal kényszerítik ósdi-lealázó szolgálatok teljesítésére. Ha nem vigyázunk, még elhitetik velünk, hogy egy nő részéről az a forradalmi tett, ha leégeti a rántást és só helyett ultraport önt a sertéspörköltbe.

Nem, mélyen tisztelt ellenfeleim, ebben a kérdésben én képviselem a meg nem alkuvó álláspontot, mert szembe szállok a türelmetlen előítéletekkel és odakiáltom önöknek, hogy:

— nem bukott asszony az, aki tud tejfölös túrós csuszát csinálni, sok töpörtővel, feltéve, ha a tészta nem ragad össze!

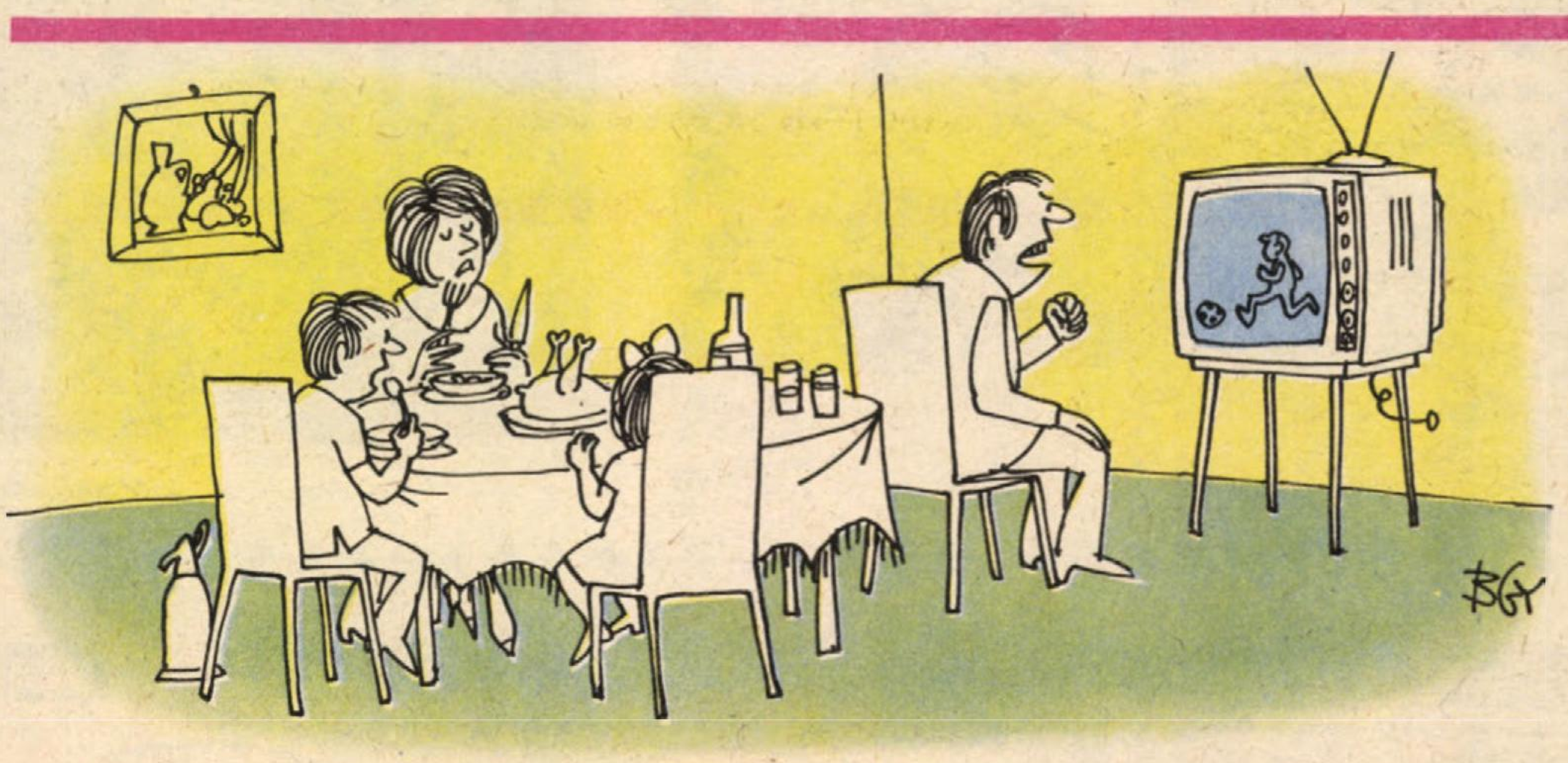
— nem válóok, ha egy asszony olyan húslevest készít, amin arany karikák úszkálnak, feltéve, ha elég fűszeres!!

— nem azonos az önkéntes rabszolgasággal, ha egy asszony porhanyósra sült töltött csirket tálal ebédre, feltéve, ha a töltelékben gomba is van!!!

De már hallom a másik oldalt: Hiszen a házasságnak nem az evés a lényege. Két ember közötti szellemi kapcsolat... kicserélni egymás gondolatait, értékes-érdekes témákról...

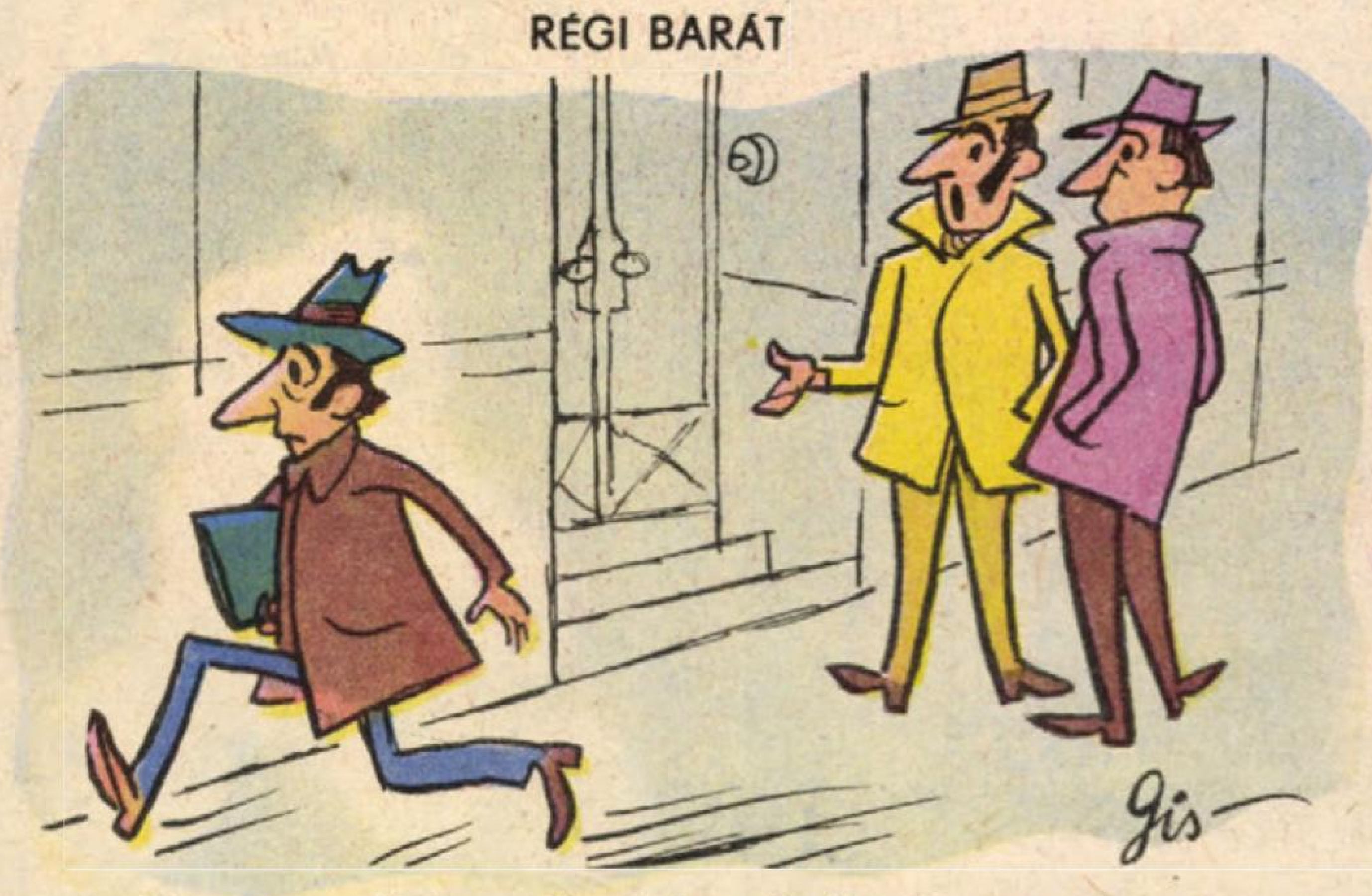
Igaz. De tetszenek tudni, milyen nehéz ilyen emelkedett témákról üres hassal beszélgetni?

Novobáczky Sándor

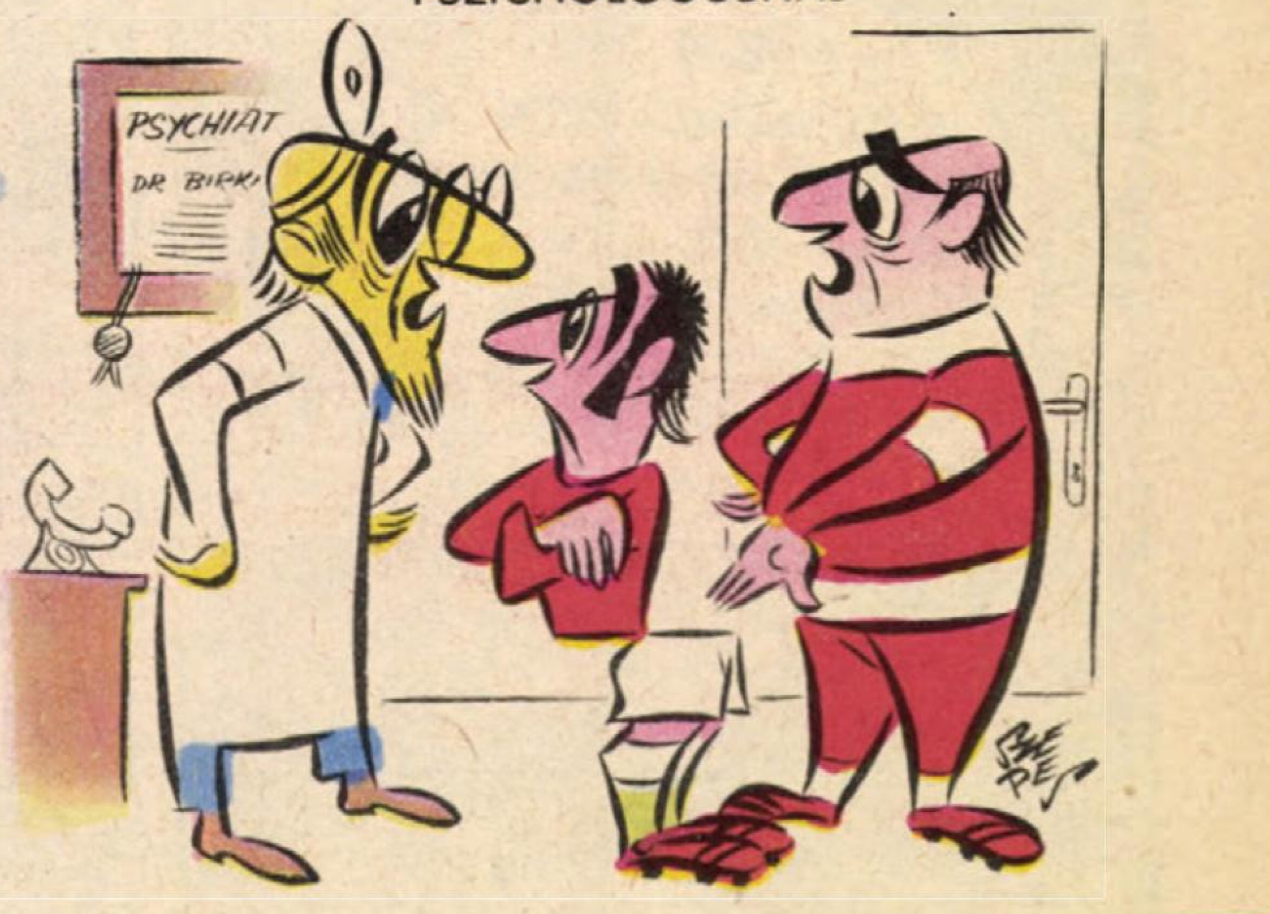
MEGKEZDŐDÖTT A FUTBALL-SZEZON

RÉGI BARÁT

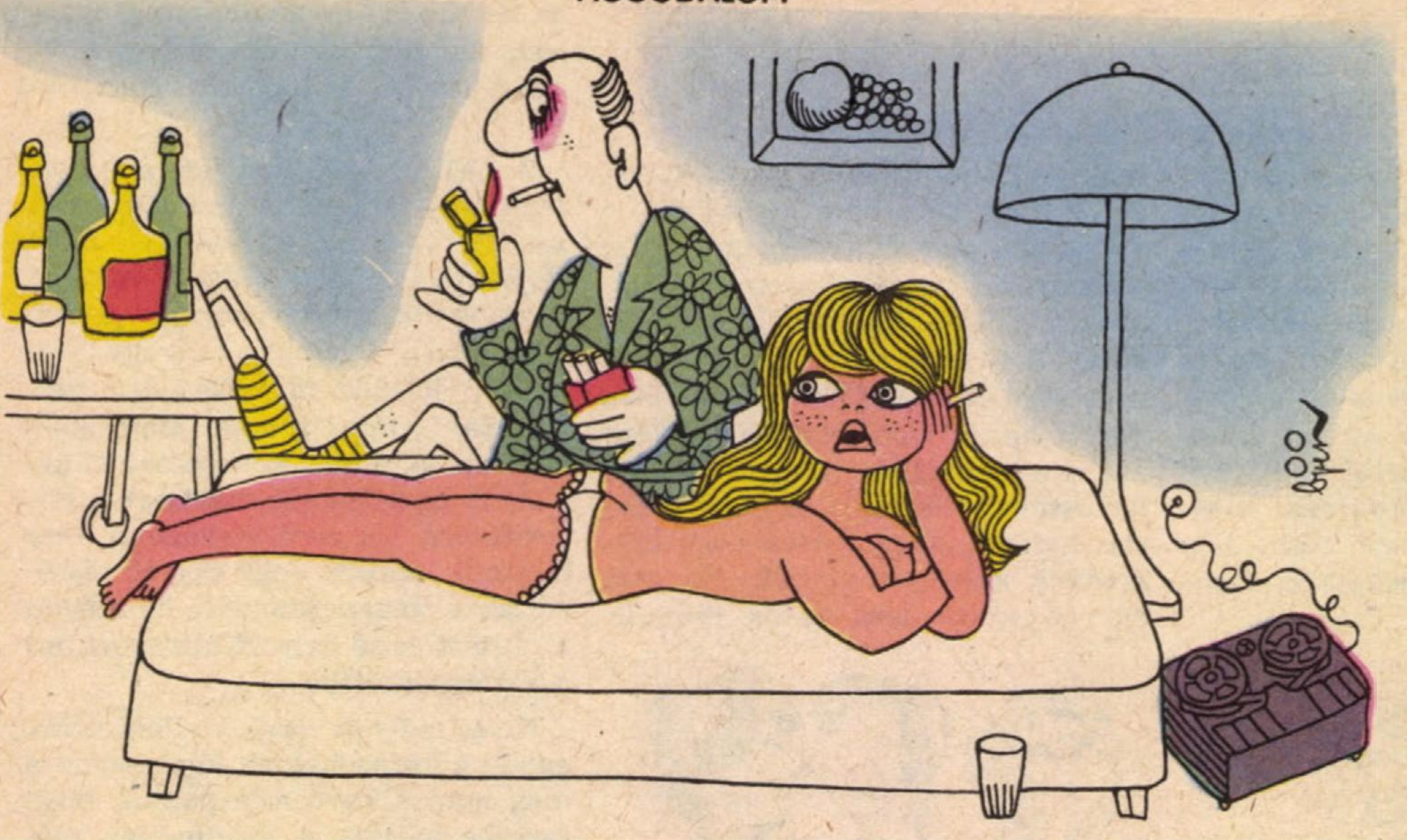
– Meg sem áll, ha szólnak hozzá. Úgy látszik, gyorsjárat lett belőle...

PSZICHOLÓGUSNÁL

Edző: Professzor úr! A a kényszerképzete, hogy a lába egészen mást csinál, mint amit a feje akar!

AGGODALOM

– Nem merek hazamenni ... Intőt kaptam matekból ...

SZILÁNKOK

ÉRDEKHÁZASSÁG

— Az előbb ebben a sötét parkban egy férfi minden tiltakozásom ellenére megcsókolt.

— Asszonyom, miért nem jelenti fel azt az erőszakos frátert?

— Nem tehetem. A férjem.

*

PEDAGÓGIA

— Ha valamit nem tudsz, kisfiam, szóljál nekem, majd megkérdezem valakitől.

*

ÉTTEREMBEN

— Olyan a gyomrom, hogy a vasat is megeszem. Ennek nagyon örülök, mert egy kampósszeget találtam a káposztás tésztában.

A MAGASBAN

— Csak mennek ezek a kocsik az országúton, száguldanak, mint az őrültek! — mondta felháborodottan a repülőgép pilótája.

*

TŰZ

— Tűz van! Hála az égnek! — kiáltotta boldogan az ősember, amikor sikerült két kovakövet összedörgölnie.

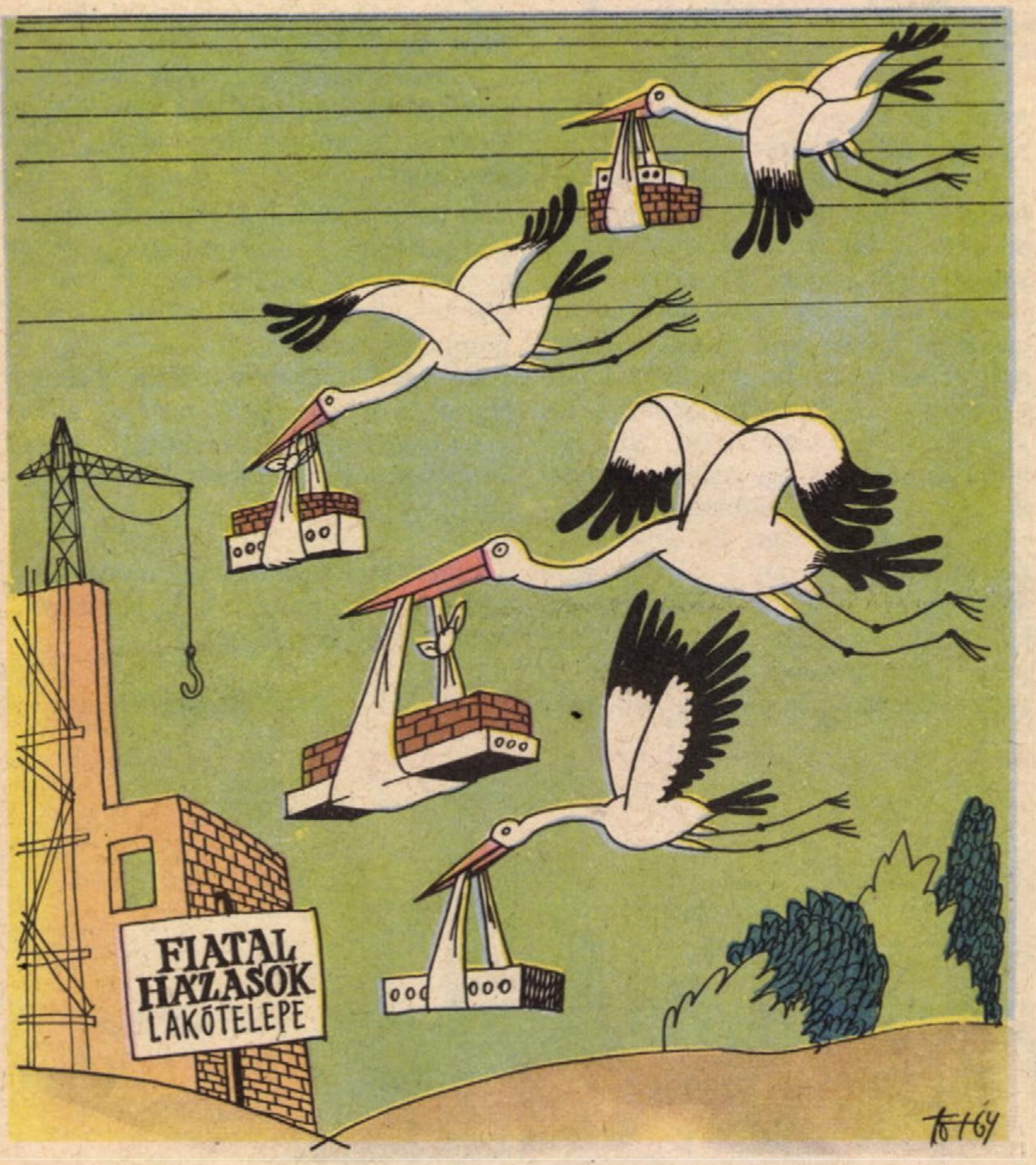

SZIGORÚ FELESÉG

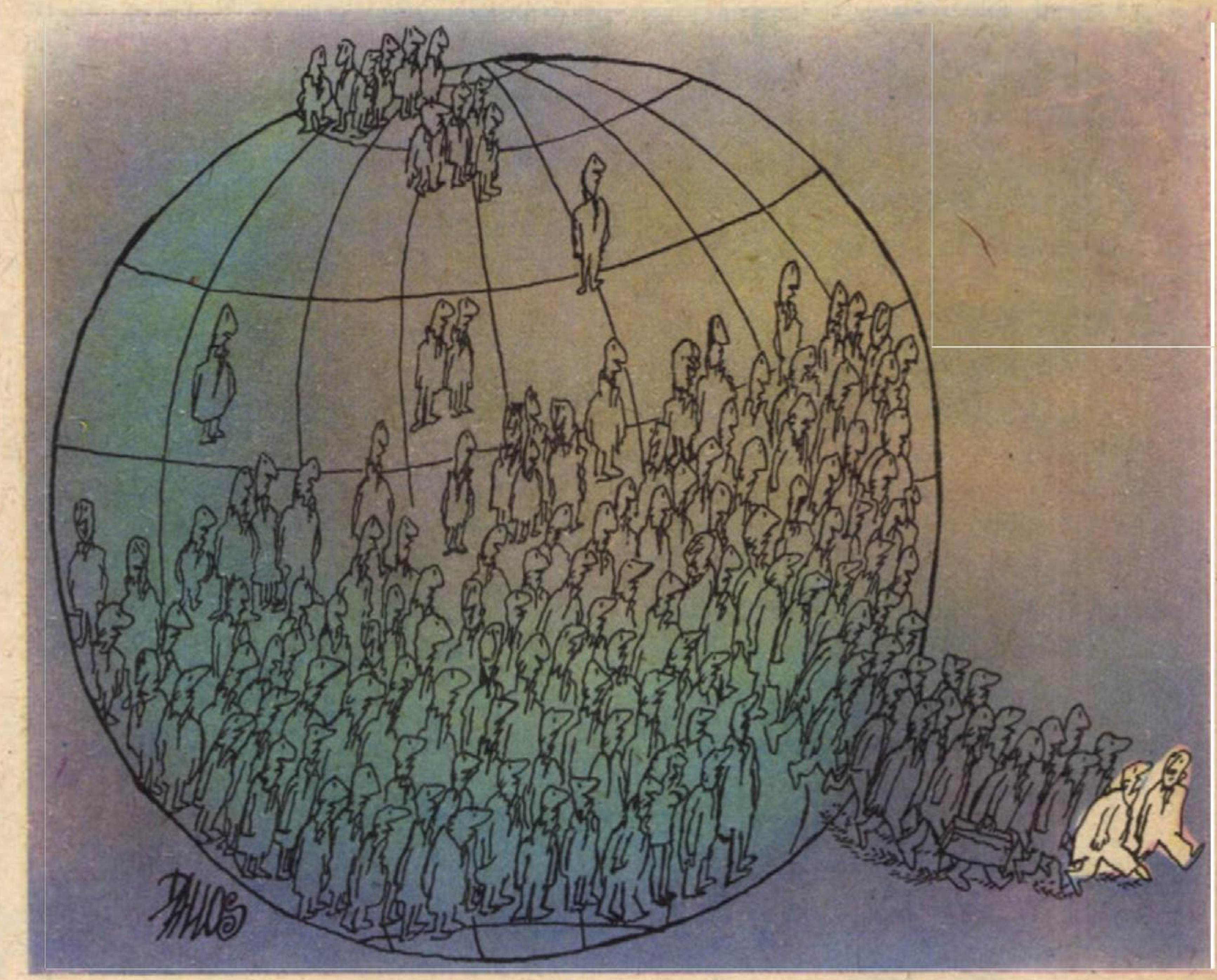
— Mielőtt elalszol, pontokba foglalom, miről szabad álmodnod.

Galambos Szilveszter

SEGÍTŐKÉSZSÉG

TÚLNÉPESEDÉS

– Magának is tömegiszonya van?

